BnF Gallica

Gung truyên thánh thê bí-th

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

BnF Gallica

Trang, Joseph (trappiste, Le P.). Auteur du texte. Gung truyên thánh thê bí-th. 1935.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :
- La réutilisation non commerciale de ces contenus ou dans le cadre d’une publication académique ou scientifique est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source des contenus telle que précisée ci-après : « Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France » ou « Source gallica.bnf.fr / BnF ».
- La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service ou toute autre réutilisation des contenus générant directement des revenus : publication vendue (à l’exception des ouvrages académiques ou scientifiques), une exposition, une production audiovisuelle, un service ou un produit payant, un support à vocation promotionnelle etc.

CLIQUER ICI POUR ACCÉDER AUX TARIFS ET À LA LICENCE

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

- des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.
- des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter
utilisation.commerciale@bnf.fr.

16°
Indoch
41

Joseph TRANG
LINH MỤC

GƯƠNG TRUYỆN
THẢNH THẺ BỈ-TỈCH

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
No 209/3

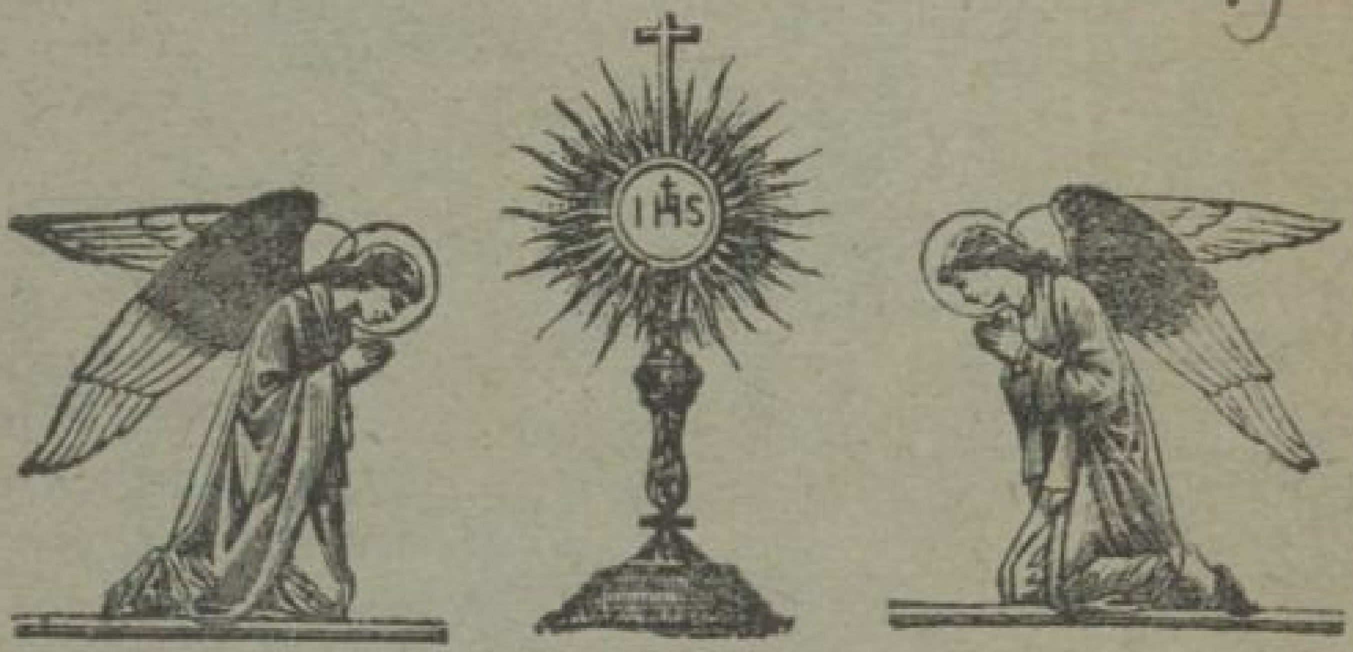

IMPRIMERIE DE QUINHON
QUINHON — (*Annam*)

41

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

GƯƠNG TRUYỆN
THÁNH-THỂ BÍ-TÍCH

16° Indoch.
41

Joseph TRANG

LINH MỤC

GƯƠNG TRUYỆN
THẢNH THỂ BÍ-TÍCH

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 2091/3

IMPRIMERIE DE QUINHON

QUINHON — (*Annam*)

Nihil obstat
J. B. Roux
censor delegatus.
15 Décembre 1932

BIBLIOTHÈQUE NATIONALE R.F. IMPRIMÉS

Imprimatur
✠ Al. Chabanon
Vic. Apost.
16 Décembre 1932

TỰA

Đ. C. G. ngự về trời lại cho ta phép rất trọng Mình thánh Máu thánh Người ngự trong phép thánh Thể để nên lương thực nuôi ta cho đặng sống phần linh hồn; Người hằng kêu mời ta đến chịu lấy Người, đến viếng Người ngự trong nhà tạm mọi ngày, hầu bổ sức lại cho ta cùng an ủi ta trong mọi cơn phiền não. Song từ xưa nhẫn nay người ta hằng ở vong ơn bội ngãi, nhiều lần khinh khi phép cực trọng nầy, Hội thánh là bạn nghĩa thiết Chúa hằng kêu mời ta đến kính tôn phép cực trọng nầy, hầu đền bồi phạt tạ Chúa đã chịu mọi điều sỉ hổ vì ta trong phép thánh thể. Hội thánh lập nhiều cuộc lễ trọng thể nguy nga, lập nhiều đền thờ châu báu, chép nhiều sách vở rất hay vô ngằn vô số, thúc giục lập nhiều cuộc Đại hội thánh Thể trong các nước lớn bên phương Tây, cho ai nấy thêm lòng thành kính phép cực mầu nầy, cho đến đỗi cách mấy năm tại cõi Đông-pháp các Giám mục Bắc-kỳ đã tổ chức cuộc Đại hội thánh Thể : như mới đây 1931 tháng novembre tại Hà-nội mới mừng cuộc Đại Hội thánh Thể rất long trọng mà đặng kết quả mĩ mãn.

Phần tôi theo sức mọn mảy, thấy những sách truyền về phép Mình thánh Chúa rất hay,

trông sẽ làm ích cho người giáo hữu, tôi lục chép ra những truyện, (bởi sách Livre de l'Eucharistie, Fleurs Eucharistiques, Plan d'Instructions de Monseigneur Chapuis in ở Hồng-công sur saint Sacrement, Cathéchisme en exemples, Vie des saints, những đấng ham mộ về phép Minh thánh) hầu cho ai nấy Việt-nam đặng xem các gương lành để thêm nhen lửa kính mến Chúa đã tỏ ra lòng ái truất ta trong phép cực mầu nhiệm nầy đặng đem lòng mộ mến siêng năng chịu lấy Minh thánh Chúa, hầu đặng nhờ muôn ơn sung mãn.

Nguyện xin Rất thánh Trái Tim Chúa đổ xuống mọi ơn chứa chan cho sách mọn nầy, đặng làm ích cho kẻ đọc đặng thêm lòng mộ mến phép cực trọng nầy, hầu đặng gội nhuần ơn thánh hồn xác.

GƯƠNG TRUYỆN

THÁNH THỂ BÍ TÍCH

Hội thánh dạy mọi người phải tin thật có Mình và Máu thánh Đ. C. G., và tính Đ. C. T. ngự thật trong phép thánh Thể.

ĐOẠN THỨ NHỨT.

Những phép lạ làm chứng Đ. C. G. ngự thật trong phép Mình thánh Chúa.

TÍCH I

Trong sách bài giảng Đ. Cha Chapuis Giám mục bên Thiên Trước đã dọn có kể lại : Thầy Ruberto thuật lại một phép lạ chính con mắt người xem thấy nhãn tiền : Nguyên ngày 25 Août 1128 tại xứ Tuy nước Pháp có nạn hoả tai dữ dội, lửa lán ra đến bờ sông Rhin, cả và thành Cologne và các xứ lân cận chói ra sáng quắc. Ngọn lửa phừng lên ban đêm. Các thầy dòng ông thánh Laurent bỏ nhà chạy ra giúp tắt lửa. Có một thầy dòng vào nhà nguyện lấy khăn đề Mình thánh khi làm lễ treo trên đầu

cây sào, mà đặt nơi chỗ lửa toan cháy lan đến, thầy ấy có lòng tin, trông cậy ngọn lửa giái sợ mà lui ra, song lửa, cứ bốc lên càng mạnh hơn, cháy hết nửa cây sào thì thầy ấy liện khăn thánh vào giữa ngọn lửa hoả hào, có ý trông cậy phép Chúa, lửa tắt đi. Song chỉ thấy ngọn lửa thổi bốc khăn lên làm cho khăn bay đến một bên phia lửa chẳng cháy.

Lửa khi ấy bị rơm và lúa làm mồi nên càng cháy hơn nữa cho đến đỗi ngọn lửa lòn vào trong nhà thờ họ Saint-Martin gần một bên nhà dòng Cha Ruberto coi sóc. Trong nhà thờ có nhà tạm bằng săng, đặt trên một cái tủ bằng để làm bàn thờ. Trong nhà tạm có giữ Mình thánh Chúa. Ngọn lửa thiêu đốt tan hoang mọi vật trong nhà thờ ; chỉ có sự lạ thay ! nhà tạm cất Mình thánh Chúa chẳng bén tới, thấy còn y nguyên. Chính thầy bề trên Ruberto thấy sự nhãn tiền làm chứng tỏ rõ phép lạ nầy. Người liền cất lấy khăn thánh và nhà tạm để Mình thánh và giữ lấy của nầy như dấu tích phép lạ. Người kiệu Mình thánh và đặt vào trong nhà thờ nhà dòng để trên bàn thờ chính mà khắc mấy chữ sau nầy cho đặng di tích phép lạ : Hoc Corpus Domini flammas in pixide vicit.

Mình thánh Chúa đựng trong bình nầy đã thẳng đặng ngọn lửa hoả hào chẳng để cho thiêu cháy mình. Thật là sự lạ làm cho ta tin Mình thánh Chúa ngự thật trong hình bánh. Ta hãy cúi đầu thờ lạy Chúa ngự trong phép thánh Thể.

TÍCH II

Về một thầy cả hồ nghi mình đọc lời truyền có thành Mình thánh chăng.

Ở trong một thành nhỏ tên là Bolsêna gần Orviêto trong nước Italia, có một thầy cả làm lễ, sau khi đã đọc lời truyền rồi, thì hồ nghi không biết có Đức C. G. ngự thật trong phép thánh Thể chăng. Đ. C. G. vì lòng thương và cũng muốn sửa lỗi thầy cả ấy cứng tin phải lo ăn năn khóc lóc lỗi mình. Nên vừa khi ấy Chúa làm phép lạ cho hình bánh chảy máu ra lai láng cả khăn lót chén cùng khăn bàn thờ thấm đầy những máu. Đức thánh Phapha mắng tin phép lạ ấy thì dạy đem cái khăn lót chén thấm máu cho Ngài xem, cùng dạy giữ lấy tại Orviêto. Bổn đạo đã rước kiệu cái khăn nầy

cách trọng thể, đến sau đã xây một đền thánh uy nga mà đặt cái khăn thấm máu thánh ấy, có ý di tích cho thiên hạ nhận biết phép lạ Chúa làm.

Hằng năm đến ngày lễ Mình thánh Chúa, thì bổn đạo để cái dấu tích thánh Thể nầy trên bàn mà kiệu cách trọng thể. Tích nầy Giám mục Chapuis bên Ấn-độ đã trưng ra trong sách bài giảng ngài, ngài đã rút bởi cuốn Hạnh thánh. (Giry, vie de Saints)

TÍCH III

Đ. C. G. hiện hình Người nơi hình bánh thánh.

Ngày 2 tháng juin 1666 nhằm ngày thứ bảy trong tuần lễ Mình thánh Chúa. Cả đoàn lũ dân sự họ Ulmes de Saint Florent trong tỉnh Maine et Loire hội hiệp nhau trong nhà thờ cho đặng xem phép lành trọng thể chầu Mình thánh Chúa. Trong buổi đó hội đoàn lũ hát xướng tới câu verbum caro panem verum, thì thấy nơi hình bánh thánh có hiện ra hình người tỏ rõ. Hình người có tóc hơi đen, xũ xuống trên vai, mặt

mày sáng láng xem ra oai nghi khác người ta thường. Mình bận áo trắng, tay khoanh lại. Cha bổn sở quì chầu xem thấy trước hết, thì kêu mời các giáo hữu xem và bảo tin phép lạ nhãn tiền có Đức Chúa Giêsu hiện ra tỏ rõ. Cha sở cũng hô lên cả tiếng rằng : Nếu có ai còn cứng lòng không tin, hãy lại gần mà xem cho tỏ rõ. Phép lạ Chúa tỏ mình ra như vậy trọn một khắc đồng hồ. Khỏi một chốc đó có một áng mây lu lu che khuất hình người ấy cũng lấp hình chẳng xem thấy đặng. Cách một buổi đám mây tan đi thì hình bánh lại hoàn in cũ. Khi Đức Giám-mục Henri Arnaud cai trị địa phận Angers mắng tin phép lạ thể ấy, thì người thân hành đến tận chỗ đó mà tra xét, người nghe các kẻ chứng cớ đành rành cùng thuật lại từng điều nhỏ mọn kỹ càng, thì người xưng tỏ rõ là thật phép lạ Chúa hiện hình trong phép thánh Thể chẳng có lẽ hồ nghi điều chi nữa, và ngài đã làm thơ chung cao rao phép lạ nầy trong cả nước Langsa cho mọi người đều biết.
(Catéchismes en Exemples)

TÍCH IV

Phép lạ ông thánh Antôn de Padoue dạy con lừa quì xuống thờ lạy Mình thánh Chúa

Xưa khi ông thánh Anton đi giảng tại thành Toulouse thì có nhiều người lạc đạo tuôn đến đông đắn ham nghe người giảng, song le những đảng ấy chống cưỡng chối hẵn chẳng chịu tin có thật Đ. C. Giêsu ngự trong phép thánh Thể. Thánh nhơn Antôn dùng những lẽ rất mạnh mà chống cãi bắt các người nghịch phản giáo phải chịu thua. Tức thì bỗng chúc có một ông phản giáo xem ra hung cường rất đỗi cứng tin, đứng dậy thưa cùng thánh nhơn rằng : Các lẽ cha nói là trúng nhằm và tốt cả. Song ở cha ! khi ai đã nói cách dễ dàng lý sự, thì phải làm chứng đều mình quả quyết, vậy ở cha, xin cha hãy bỏ cái lý sự thông thái, ta cứ lấy những việc thật xem thấy đặng, mà làm chứng. Xin cha hãy dùng một phép lạ mà làm chứng đều cha dạy : là có thật Chúa Giêsu ngự trong phép thánh Thể. Thánh nhơn liền trả lời cách đơn sơ

khiêm nhượng mà rằng : Ớ thầy phản giáo, nầu tôi chẳng xứng đáng cho Thiên Chúa nhậm lời ; song tôi tưởng và trông cậy Thiên Chúa sẽ nhũ lòng lân mẫn mà ban ơn nầy để làm cho ông đặng trở lại. Vậy thầy muốn phép lạ nào ? Thầy lạc đạo ấy liền rằng : Nầy, tôi có một con lừa, tôi sẽ bắt nó nhịn đói ba ngày chẳng cho ăn. Khỏi ba ngày tôi dắc nó đến trước mặt công chúng, một bên tôi rắc rải lúa mà giơ cho nó ăn, một bên cha cầm hình bánh cha gọi là Mình thánh Bí-tích thánh Thể ; nếu con lừa tôi nó đang đói lắm mà xây đi chẳng ăn, và nó quì xuống thờ lạy hình bánh của cha, thì tôi sẽ tin cha mà xin trở lại, và nhìn biết trong hình bánh của cha, có ẩn thật Đ. C. G. cùng là Chúa tôi. Thánh nhơn Antôn nghe biết sự thầy lạc đạo xin, là đều lạ lùng, song người vững đức tin mà xin chịu nhận lời.

Ngài biết Đ. C. T. nhiều lần dùng loài vật mà làm cho người ta nhìn biết quờn phép thánh ý Ngài. Vậy qua ngày thứ ba đến kỳ hẹn, thánh nhơn Antôn làm lễ, người đọc lời truyền làm phép hai hình bánh, một hình người chịu lấy, một hình người giữ lại. Khi

lễ đoạn thánh Antôn cầm lấy Mình thánh Chúa có các thầy cầm tàn che kiệu, đi có đoàn lũ đờn ông đờn bà đi đến chỗ đã hẹn là nơi thầy lạc đạo có dắc con lừa chực sẵn. Khi dắc con lừa đói đến, thầy lạc đạo rắc lúa trước mặt nó mà chỉ cho nó ăn. Lừa liền nhảy lại mà háu ăn lúa. Song thánh Antôn chốc ấy lên tiếng bảo lừa đứng lại mà rằng : Ớ loài vật Đức Chúa Trời đã dựng nên, nhơn danh Thiên Chúa là đấng dựng nên mầy, tao dạy mầy phải bỏ chỗ lúa nầy, đến quì gối xuống trước mặt Chúa Giêsu Kirixitô là Chúa mầy, cùng là Chúa tao là đấng tao đang cầm Người trong tay tao bây giờ. Khi ấy thiên hạ chăm chỉ ngóng xem, liền thấy con lừa là loài vật chẳng có trí khôn, bỏ chẳng thèm quản chi đến lúa người ta giơ ra cho nó ăn, một quày đầu lại bên Mình thánh, đoạn quì hai chơn cúi đầu xuống mà thờ lạy Mình thánh Chúa, và ở như vậy chẳng day động, tỏ ý cung kính, trong khi mọi người đi qua lại mà xem cách cử chỉ nó.

Khi đoàn lũ dân sự đã chứng nhận hẳn thật sự lạ lùng làm vậy, thì thánh nhơn Antôn dạy con lừa chồi dậy và ra đi ăn lúa thì nó

mới chịu đi. Thầy lạc đạo liền đứng lên trước hết mọi người mà la cả tiếng rằng : Từ nầy tôi xin thề bỏ dứt những sự lầm lạc của tôi, tôi xin tin có Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể trên bàn thờ. Thật nay tôi là người có đạo chính. Có nhiều kẻ có tiếng bắt chước gương thầy ấy và xin trở về ràn Hội-thánh, vì có một Hội-thánh Công-giáo có của châu báu thật bởi trời mà thôi. (L'Abbé Postel : Bon ange de la 1e communion)

Anh em ta hãy tin thật Đ.C.G. ngự trong phép thánh Thể trong nhà tạm mọi ngày. Nên hãy năng đến chầu chực Người trong nhà thờ, và hết lòng cung kính nghiêm chỉnh kính tôn Người và kêu xin Người mọi ơn ta thiếu thốn.

TÍCH V

Phép lạ làm chứng Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể tại thành Phari

Năm 1290 ở thành Phari xảy ra một phép lạ làm cho ai nấy kinh sợ. Nguyên có một người Giudêu vô đạo khinh phép cực trọng

Mình thánh Chúa. Ngày kia có một đờn bà khó khăn mắc nợ người Giudêu 30 xu. Bởi chẳng có tiền trả, nên cầm cái áo tốt của mình cho lão Giudêu. Lúc ấy nhằm lễ Phục-sinh, đờn bà ấy muốn đi thì xin lão Giudêu trả áo cho mình đặng mặc ngày lễ trọng. Lão Giu-dêu xấu bụng trả lời rằng : Nếu mầy đi vào nhà thờ chịu lấy bánh kẻ có đạo kêu bằng Đ. C. G., mà đem cho tao, thì tao sẽ trả áo cho mầy mà chẳng đòi tiền nong gì. Người đờn bà ấy thiếu lòng đạo, hư dại nghe lời, nên liều phạm tội quái gở. Mẹ ấy đi, đến chịu lễ tại họ Saint Méry. Rước lễ vừa rồi liền cầm lấy bánh thánh mà trao cho lão Giudêu. Người Giu-dêu vui mầng giấu Mình thánh vào trong tủ kín, đoạn lấy giáo đâm đi đâm lại vằm vụn ra, có ý làm điều sỉ nhục. Song lạ thay ! Nó thấy Máu chảy ra nó muốn thử hơn nữa, thì lấy đinh đóng vào hình bánh, Máu lại càng chảy ra hơn nữa. Nó làm sự quái dị hơn trước nữa là quăng ném hình bánh thánh vào lửa, thì hình bánh chẳng chịu, lại bay qua nơi phòng ; nó lại lặt lấy mà quăng vào vạc nước sôi thì nước lại nhuộm đỏ đầy những máu và hình bánh lại trồi lên khỏi mặt nước. Ôi sự thật

rất lạ ! khốn cho kẻ làm sự quái gở sẽ bị tay công thẳng Đ. C. T. phạt không sai. Là vừa nghe chuông nhà thờ đánh làm lễ trọng thể tại họ Saint Croix de la Bretonnière, thì con lão Giudêu ra ngoài đàng xem coi người ta đi chầu lễ. Nó thấy từng đoàn lũ đi qua, thì kêu lên rằng : Ông bà đi chầu lễ uổng công, Đ. C. T. còn đâu nữa, cha tôi mới giết khi nãy. Đoàn lũ người ta chẳng thèm sá kể mà đi qua. Song rủi thay ! Có một đờn bà tọc mạch đi thẳng vào nhà, liền thấy Mình thánh ở trên khí cao. Bà ấy liền cất lấy vào bình nhỏ đem trao cho cha sở họ Saint Jean en Grève ở bên đàng cùng cho người biết sự xảy ra. Cha sở nghe liền đi tâu Đức Giám mục Simon de Bussi cai thành Phari. Đức Cha liền dạy bắt thằng Giu-dêu cùng cả và nhà nó. Đức Cha tra hỏi, nó chịu thú. Đức Cha an ủi nó ăn năn trở lại, song nó mất ơn Chúa chẳng chịu trở lại. Nên Đức Cha đã bảo tin cho quan toà thành Phari, xin quan tra xử. Quan liền luận nó thiêu sinh theo luật, và nó đã phải chết khốn nạn. Còn vợ con nó xin chịu phép rửa tội. Truyện nầy có thật, vì sử thành Florientia và sử ký Hội-Thánh làm chứng đều ấy. Hình bánh phép lạ bây

giờ còn giữ lại tại nhà thờ Saint Jean en Grève.

Ta nghe làm vậy hãy động lòng tin thật Đ. C. G. ngự trong phép thánh Thể và hãy giục lòng kính mến Đ. C. G. đã liều chịu mọi đều sỉ hổ trong phép thánh Thể hầu làm ích cho phần rỗi chúng tôi.

TÍCH VI

Một người què chơn đặng lành đã bởi có lòng tin phép Mình thánh Chúa

Đức thầy Chapuis bên Ấn-độ mới qua đời năm 1930, kể lại trong sách bài giảng ngài rằng : Ta thấy chép trong sử toà giám mục chính thành Sarragosse có chép chuyện sau nầy : Nguyên năm 1638 có người xuân niên 19 tuổi là con một tên làm ruộng, phải bị rủi, một chơn phải gãy ; cha mẹ đem đến nhà thương thành Sarragosse điều trị, các lương y chạy chữa thuốc cho bịnh nhơn hết sức, mà chẳng lành, thì định phải chặt chơn gãy ấy mà đặt một chơn gỗ thế lại.

Nội trong hai năm thiên hạ thường thấy

người thiếu niên nầy thường ngày đến ăn xin nơi cửa nhà thờ. Mỗi ngày người tật tàng ấy vào nhà thờ, kiếm lấy một chút dầu thắp đèn Mình thánh, mà xức chỗ sẹo nơi chơn người ta đã chặt. Lối người tật tàng ấy về nhà cha mẹ, ngày 27 tháng Martio 1640, người phải mệt mỏi hơn thường thì đi nằm nghỉ, và ngủ giấc mơ màng. Trong khi người ấy ngủ, cha mẹ có ý đến thăm, thì thấy nó có đặng cả hai chơn y nguyên như khi lành mạnh, mà chẳng phải chặt đi gì sốt. Mà khi người thanh niên nầy thức dậy, thì cũng lấy làm lạ : khi trước mình đã bị chặt chơn có chơn gỗ, mà rày đặng hai chơn tự nhiên in cũ như chẳng bị dấu tích gì.

Người ấy vui mầng và cám đội ơn Chúa hết lòng. Người thanh niên ấy trở lại thành Sarragosse, người ấy đi hai chơn in người mạnh, đến xin các thầy cả lập toà tra xét việc lạ lùng xảy ra cho người ấy. Giám mục cùng các thầy cả ưng theo lời người ấy xin, thì dạy lập toà tra xét sự lạ lùng ấy. Vậy toà cho đi mời thầy thuốc đã cưa chơn người thanh niên ấy, với những kẻ giúp việc trông xem khi mổ cưa chơn và những người lãnh việc chôn cái

chơn đã cưa, sau hết cũng mời mấy kẻ đã thấy rõ ràng tên thanh niên nầy trong hai năm đã đi cà nhắc bằng chơn gỗ đi xin ăn trong các đàng trong thành và nơi cửa nhà thờ thành Sarragosse. Hẳn thật sau khi toà giám mục đã tra xét kỹ, và đã hỏi đi hỏi lại lâu dài về những kẻ thị chứng đành rành trước mặt các quan thầy thuốc các sở, thì Đức giám mục chính thành Sarragosse đã tuyên bố rằng : việc người thanh niên ấy đặng hai chơn lại là một việc phép lạ rõ ràng.

Hằng năm đến kỳ nầy các bổn đạo trong xứ ấy đã làm một cuộc lễ nhắc lại việc lạ đã xảy ra.

Cha Bergier và cha Feller sau khi đã tra trỉ kỹ lưỡng, xem xét nhặt nhiệm từng điều thì cũng quả quyết việc nầy thật là một phép lạ. Tích phép lạ nầy đã ghi ký vào trong Hạnh đức Hồng y de Retz năm 1654. (Catéchisme en exemples)

TÍCH VII

Mình thánh Chúa cứu chữa cho khỏi động đất

Năm 1902 ở gò Martinique núi phun lửa động đất dữ tợn, hủy hoại cả và xứ. Một ngày kia núi Pélée phun lửa gớm ghê ; cả và thành Saint Pierre phải chôn xuống đất. Có thành nhỏ gần đó tên là Morne Rouge nhờ ơn Chúa cứu chữa khỏi hoả tai cách lạ. Miệng hầm lửa bay tản chóng kíp cách khoảng 30 thước tây, ngăm hủy cả thành. Ban mai mọi người tưởng là đêm chưa qua, thảy thảy kinh hoàng tẩu tán. Song phước thay cho thành Morne Rouge đặng ơn Chúa giữ gìn cách riêng, khi ấy cha sở đặt Mình thánh Chúa ra ngoài trọng thể cho thiên hạ chầu. Mà hẳn thật, Đ. C. G. hiện ra tỏ trái tim nơi hình bánh. Người bày hình cho đến lưng, tay giăng hình thánh giá, có mão gai bao xung quanh trái tim, mặt ngó buồn rầu.

Đang khi thầy cả làm lễ trước Mình thánh Chúa, thì mọi người đều xem thấy sự lạ tỏ rõ. Có 300 người làm chứng sự ấy. Vừa nghe núi

lửa nổ đùng đùng, thì mọi người đều sợ hãi, nên ai nấy kiếm tượng trái tim Chúa mà mang, hầu cho khỏi hoả tai. Mấy kẻ vô đạo cũng đến xin đeo tượng trái tim. Mọi người đều ở lại trong nhà thờ đọc kinh lần hột cầu nguyện cho đến qua ngày mai. Sáng ngày ai nấy bỏ thành Morne Rouge, trừ ra có một mình thầy cả Marie ở lại mà thôi. Trong cơn khốn nạn nầy có nhiều người ở thành Saint Pierre phải chết, bất luận nhà dòng nhà phước. Song những kẻ có mặt trong lúc đặt Mình thánh Chúa phần nhiều thoát khỏi, và sau khi gặp nhau đều kể lại mình đã nhờ ơn cực trọng Đ. C. G. ngự trong phép thánh Thể cứu chữa mới thoát khỏi tai biến, cùng thuật cho nhau phép lạ mình đã xem thấy. Truyện nầy những kẻ còn sống đời nay, đều làm chứng Chúa cứu chữa.

Hỡi anh em ! Mọi ngày hãy kêu xin Đ. C. G. ngự trong phép cực trọng thánh Thể, cứu chữa cho khỏi mọi đều tai biến. Hãy năng chạy đến kêu Người trong nhà Tạm.

ĐOẠN THỨ II

Về những gương tỏ đức tin chán chường về sự tôn kính Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể.

TÍCH VIII

Vua thánh Lu-y tỏ đức tin mạnh mẽ tin phép Mình thánh Chúa.

Trong hạnh ông thánh Lu-y là vua nước Phalangsa có kể lại rằng : Có một thầy cả làm lễ tại Sainte Chapelle nơi nhà thờ trong đền vua. Phải bồ xỉu bất tỉnh nhơn sự trong buổi đọc lời truyền Mình thánh, vừa đoạn những kẻ có mặt xem lễ, thấy sự lạ lùng là có một con trẻ rất xinh đẹp và dễ thương ở nơi tay thầy cả, mọi người lấy làm lạ lùng lắm. Người ta đến báo tin vua thánh Lu-y về phép lạ ấy và xin ngài ngự đến xem cùng chứng thị sự lạ lùng làm vậy, thì ngài liền trả lời rằng : Trẫm tin thật có Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể, nên chẳng cần gì mà trẫm đến xem phép lạ ấy làm chi mới hay là phép lạ.

Trẩm tin thật có Đ. C. G. ngự thật, và trẩm tin vững vàng hơn là trẩm xem thấy ; vậy trẩm chẳng có đi xem để cho khỏi mất công nghiệp bởi đức tin mà ra.

Chính mình vua thánh Lu-y, khi ngài liệt nặng, mà thầy cả đem Mình thánh Chúa như của ăn đi đàng cho ngài chịu. Thầy cả hỏi vua có tin thật nầy là xác Đ. C. G. chăng ? thì vua tỏ đức tin mạnh mẽ mà trả lời lại rằng : Tôi tin thật vững vàng cũng như tôi thấy Người mặc lấy xác mà ngự về trời.

TÍCH IX

Về ông Simon de Montfort

Ông Simon de Montfort chẳng phải là đặng bực thánh, song là người bổn đạo có lòng tin mạnh mẽ. Ngày kia người ta báo tin cho người hay: Có Chúa cứu thế hiện ra tỏ rõ trong hình bánh trên bàn thờ buổi làm lễ. Vừa lúc người mắc việc chi đó, người liền trả lời cứng cát mà rằng : Phô anh em đang còn nghi nan hãy đi xem cho biết, chớ tôi đã tin thật vững vàng có Đ. C. G. ngự trong phép cực trọng

thánh Thể, nên chẳng cần phải đi xem cho thấy, mới đem lòng tin. (Vie de sainte Zite ; M. de Montreuil.)

TÍCH X

Về vua Henri IV

Vua Henricô IV có đức tin mạnh mẽ vững vàng tin có xác và linh hồn Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể. Ngày kia người ngự qua bên đàng gần thành Louvre, vua gặp một thầy cả đưa Mình thánh Chúa cho kẻ liệt. Tức thì người quì gối cách khiêm nhượng, sốt sắng và sắp mình thờ lạy tôn kính Mình thánh Chúa. Khi ấy có đức ông De Sully người Huguenô đi theo hầu hỏi tâu vua rằng : Thưa Đức vua có tin việc ấy chăng ? Vua liền đáp lại rằng : Ôi ! Lạy Chúa tôi ! vạn tuế Thiên Chúa ! Tôi hết lòng tin đều ấy lắm, có ai dại đến đỗi không tin có Đ. C. G. ngự thật trong phép cực trọng thánh Thể. Nếu nhà ngươi muốn cho tôi bằng lòng chịu chặt đứt ngon tay, để cho nhà ngươi tin việc ấy, thì tôi cũng sẽ bằng lòng. (Un historien du temps).

TÍCH XI

Về vua Napoléon Bonaparte

Trong sách gương truyện kinh nghĩa có kể lại rằng : xưa người ta thuật lại : ngày kia vua Napoléon Bonaparte hồi còn thanh niên, đến tại Brienne mà chầu lễ Misa trọng thể, vua vừa thấy có một tên học trò láo liêng dớn giác xây trở lưng lại phía bàn thờ chính. Vua quì kề một bên học trò ấy, thấy vậy lấy làm tức giận, liền lấy tay kéo lôi trò ấy bắt ngửa mặt ngó lên phía bàn thờ và cũng một khi ấy tỏ mặt nghiêm trừng trò ấy mà rằng : Hãy lo quì gối xuống cho cung kính, sau người cũng nói nhỏ tiếng lại cách bặm trợn mà nạt trò ấy phải lo quì gối cung kính. Trò dớn giác ấy liền vâng nghe.

Phần ta vô nhà thờ có Mình thánh, đừng xem ngang xem ngửa vô phép. Lúc xem lễ phải lo quì, đừng đứng chống nạnh vô lễ, ấy là sự xấu xa lắm.

TÍCH XII

Một giáo-sư phản giáo trường cao đẳng đã trở lại đạo Công-giáo.

Có một giáo sư rất thông thái có tiếng, dạy trường cao đẳng Fribourg, trong xứ Brisgau, song là người phản giáo. Thầy ấy có lương tâm ngay lành hằng ăn ở hẵn hoi chính đính lắm. Thầy ấy hằng ước ao cho hai Hội đạo Công-giáo và Phản-giáo kết hiệp lại với nhau.

Thầy ấy cũng hằng thúc giục, song chẳng có lẽ đặng. Lòng thầy ấy sở nguyện làm vậy thì ơn trên Chúa cũng thương, mà cho ba đứa con mình theo đạo Công-giáo. Thật may, nhờ ba đứa con có đạo chính, hằng cầu nguyện cho cha mình, nên lòng thật ấy đã đặng kết quả mĩ mãn như sau nầy. Nguyên ơn trên đã thấm vào lòng ông giáo sư nầy, làm cho người hết lòng tin kính phép thánh Thể, tin thật Đ. C. G. ngự thật trong phép bí tích cực trọng.

Khi có dịp đi kiệu trọng thể Mình thánh Chúa, thầy ấy cũng bằng lòng cầm đèn

đi hầu kiệu. Dầu bên phe Phản giáo thấy vậy lấy làm nghịch, thì thầy ấy chẳng sá màng; dẫu những kẻ đàn anh bạn tác quở mắng cho mấy mặc lòng thì thầy ấy chẳng chịu nghe lời. Một vâng theo lương tâm chỉ dẫn làm cho mình tin có Đ. C. G. ngự thật trong hình bánh, nên mình phải hết lòng tôn kính phượng thờ.

Nhờ lòng tôn kính phép cực trọng, và nhờ lời con cái đọc kinh cầu nguyện cho cha mình trở lại, nhứt là nhờ một đứa con gái đi nhà phước cầu nguyện sốt sắng cách riêng, uốn lòng Chúa đoái thương đến linh hồn chơn thật thầy giáo sư nầy. Nhơn trong lúc ấy tại dinh tước bá có cơn bắt bớ nồi lên làm hại toà Giám mục chính, thầy giáo sư nầy thấy những kẻ bên Công-giáo bằng lòng chịu bắt bớ cho đặng binh lấy sự thật của mình.

Tức thì thầy ấy xưng tỏ rõ rằng: chính tôi là kẻ đang đi đạo Phản giáo, cũng xin hiệp cùng các kẻ có đạo Công giáo mà binh lấy sự thật.

Cách một ít ngày sau thầy ấy tình nguyện đến trước mặt Đức Giám-mục chính toà bên Công-giáo, xin thề nguyền chán chường bỏ các đều mình đã tin bên Phản-giáo, và xưng

mình là kẻ có đạo chính. Cả và thành mắng tin ấy ; thì lấy làm cảm động, bên phe Phản-giáo thì lấy làm căm giận.

Lúc ấy có hai người phản-giáo bắt chước theo gương mà bỏ sự rối của mình, vì đến xem những lễ phép bên đạo Công-giáo làm mà nhận thầy ấy vào ràn chiên Hội-thánh.

Hỡi anh em ta ! Lòng người dầu ngoại giáo mà tin thật phép thánh Thể thì đã đặng ơn ích trọng cho mình là thế nào ?

Phần ta là người Công-giáo, sao ta thị thường các lễ nghi cực trọng về phép thánh Thể. Hãy ăn năn. Hãy hết lòng cung kính phượng thờ hầu đặng gặp mọi phúc lành.

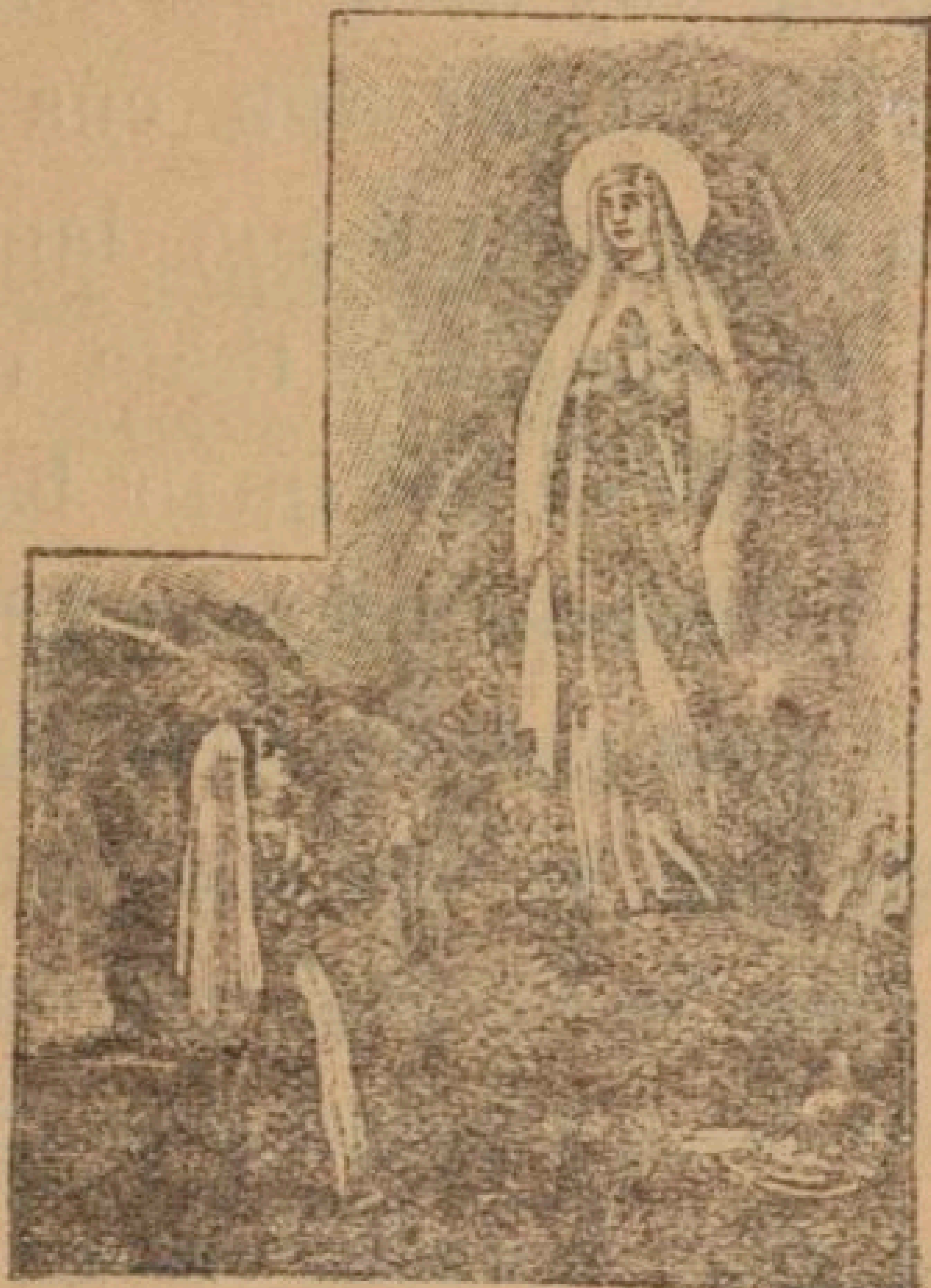

ĐOẠN THỨ III

Về những gương tôn kính phép thánh Thể.

TÍCH XIII

Trong sách bài giảng Đức giám mục Chapuis có kể lại truyện rằng : Hồi 1847 đạo bên phương tây thạnh hành lắm, nhứt là ở nước Pháp, như có một lính kia hằng ngày đến đền thờ chính thành Orléans. Nhiều lần tên lính ấy đứng chầu Mình thánh, tôn kính phép cực trọng thánh Thể từ một giờ cho đến ba giờ ban chiều mà chẳng day động một chút nào. Ngày kia có quan ba cai đội lính của người lính ấy cũng đến viếng đền thánh làm một cùng bà vợ mình và cũng đến thăm cha bổn sở, cha sở chuyện trò và hỏi quan ba ấy về tên lính thế nào ? Quan ba trả lời : Tên lính ấy là một lính giỏi giắn chính đính. Quan ba liền cho đòi người lính ấy đến sau phòng nhà thờ mà hỏi tên lính ấy vì cớ gì mà đứng ở trong nhà thờ 2 giờ đồng hồ liên làm vậy. Tên lính lấy lòng can đảm thưa lại rằng : Bẩm quan,

Tôi thấy có những quân lính theo hầu các quan tướng, hầu các ông quan năm, theo hầu đứng giám mục, hầu quan phủ huyện, tổng đốc, hằng ngày giữ lễ nghiêm phép. Còn Đ. C. G. là đấng tốt lành sang trọng đáng phải chầu chực hơn mấy quan ấy bội phần, vậy hễ tôi có giờ rảnh tôi đến chầu Người như những lính hầu cận thị vệ ; hễ tôi ở lâu giờ với Người chừng nào thì tôi lấy làm có phúc lộc chừng ấy.

Ta là kẻ ngoan đạo, không có lòng tôn kính đấng cực trọng trong nhà tạm, thật thì ta phải hổ thẹn với lời thưa tên lính ấy là thế nào.

TÍCH XIV

Về vua Philipphê thứ II, vua nước Hiphanho

Vua Philipphê II là vua nước Hiphanho, ngày kia đi dạo ngoài cánh đồng, vừa gặp một thầy cả phó sở một họ kia đem Mình thánh Chúa cho kẻ liệt, tức thì vua xuống khỏi xe, và mời thầy cả ấy lên ngồi trên xe, còn vua đi dưới tay vịn lấy cửa xe, đầu cất mũ, tỏ

lòng cung kính đưa thầy cả ấy đi cho đến nơi kẻ liệt ở. Người liệt ấy là một người nghèo khổ mà thôi.

Đấng làm vua có lòng ngoan đạo tôn kính phép cực trọng dường ấy, mà về phần ta làm sao ? há dễ ăn ở vô phép chăng ?

TÍCH XV

Truyện tước bá De Géramb

Tước bá De Géramb làm quan tướng rất có danh tiếng triều Autriche.

Ngày kia tước bá mặc áo quan tướng đi qua ngang thành Lyon, tình cờ gặp một thầy cả đem Mình thánh Chúa cho kẻ liệt, tức thì quan tướng De Géramb chẳng xem sao đến chức quyền mình, liền sấp mình xuống ở giữa đàng. Đang lúc ấy có hai chú học trò cầm tàn lọng che. Có một trò kháu ó đập trò kia, tức thì quan tước bá chồi dậy, cầm lấy lọng tàn che, và đuổi đứa kia chẳng cho cầm nữa, vì la lối vô phép, trò ấy phải xấu hổ lắm, đoạn tước bá cứ việc đi theo hầu cho đến nhà kẻ liệt. Rồi cũng đưa thầy cả về cho đến nhà thờ.

Ngày sau tước bá nầy đã vào tu làm thầy dòng Trapiste.

Hỡi các trò giúp lễ, hãy noi đó mà giữ.

TÍCH XVI

Truyện vua Joseph II

Ngày kia hoàng đế Josephô II ở thành Gand, giữa đàng người gặp thầy cả đưa Mình thánh cho kẻ liệt.

Tức thì vua truyền ngừng xe lại, đoạn người xuống đất cung kính thờ lạy, mà chẳng muốn người ta trải nệm cho người quì. Đang khi thầy cả dâng Mình thánh lên, mà ban phép lành cho người ta lạy, thì vua cũng sấp mình kính lạy tôn kính cùng tỏ ra lòng đạo đức chí tình. Cách vua ăn ở cử chỉ làm vậy làm cho những người ở xứ Gand cảm động lắm, đến đỗi đã lật lấy đất chỗ vua quì mà đặt một tấm đá, và khắc chữ như sau nầy : « Ngày 15 tháng juin 1781, hoàng đế Josephô II đã quì tại đây mà lãnh phép lành Mình thánh, linh mục bổn sở họ nầy đã đem đưa cho kẻ liệt. »

Ấy gương rất tốt lành, ta nên bắt chước

đi chầu Mình thánh đưa cho kẻ liệt trong các địa sở, khi có thể đi đặng.

TÍCH XVII

Ông Rôdolphô tước bá Habsbourg

Tước bá de Habsbourg tên là Rodolphô ngày kia đi săn trong rừng núi Suêcia, vừa gặp một thầy cả mang Mình thánh đưa cho kẻ liệt. Thầy cả phải vất vả mệt nhọc vừa đến một bờ khe kia, bị nước chảy mạnh, vì đầy nước bỡi mới có cơn dông tố cách mấy bữa, nước dưng lên cao, nên thầy cả phải đứng lại lúng túng bên bờ nầy tấn thối lưỡng nan. Ngài tính cổi giày xăn áo mà lội qua bên bờ kia, cho đặng đi đến nơi người liệt mà làm ơn phước. Tước bá Rodolphô thấy vậy, liền xuống khỏi ngựa, đoạn dâng ngựa cho thầy cả, xin mời người lên cỡi mà qua bên bờ suối kia đi cho đến người liệt, và tước bá đi chơn không thẳng bộ về nhà. Qua ngày sau thầy cả đi kẻ liệt đã xong xuôi rồi, thì đem trả ngựa cho tước bá mà tạ ơn. Song tước bá chẳng chịu nhận ngựa, mà trả lời rằng : Con

ngựa đã đặng phúc mà chở Chúa trời đất là Chúa trên hết các chúa, là đấng tôi đã nhờ Người mà đặng mọi phước lộc tôi hưởng bây giờ. Lẽ nào mà tôi sau nầy dám dùng lấy con ngựa ấy nữa đâu.

Tước bá ép thầy cả phải nhận lấy con ngựa mà dùng việc người, và giúp việc trong họ, khi có việc cần. Vậy thầy cả phải nhận lấy cùng tạ ơn bá tước đã có lòng rộng rãi đạo đức dường ấy. Dân sự trong nước Suêcia và các tỉnh thuộc về nước Allemagne nghe tin tước bá Rodolphô có lòng tôn kính phép cực trọng thánh Thể, lại hảo tâm thì mọi người lấy làm mủi lòng ngợi khen nhà Habsbourg có lòng đạo đức, sau nầy sẽ gặp nhiều phước lành. Mà đến sau tước bá cũng đã đi thăm một bà phước kín rất nhơn đức. Bà ấy đã nói tiên tri : tước bá sẽ đặng mọi sự sang trọng cả thể ở thế gian nầy, bởi vì ngài đã hết lòng khiêm nhượng tôn kính vua cả trời đất. Mà hẳn thật nhà Habsbourg đã đặng nên danh giá, có nhiều đấng đã lên ngôi đấng làm vua cai trị các nước bên phương tây. (Faber).

ĐOẠN THỨ IV

Về những gương các đấng có lòng tôn kính các vật chất làm nên phép cực trọng Minh thánh.

TÍCH XVIII

Về lời ông thánh Fortunato thuật

Ông thánh Fortunato làm giám mục thành Poitiers chép hạnh bà thánh Radegonde trong đời thứ VII, có kể lại rằng : Bà Radegonde là hoàng hậu nước Phalansa, hằng ngày bắt chước ông thánh Germanô làm giám mục thành Paris, chính tay người xay bột mì để đúc bánh lễ dùng trong việc tế lễ Misa. Chính hễ khi hoàng hậu xay bột xong, thì gởi đến dâng cho các nhà thờ ; hoàng hậu lấy làm có phước giúp đặng chút việc gì dầu nhỏ mọn trong việc tế lễ cho Thiên Chúa.

Hỡi các bà, các ông, những nhà sang trọng, có của cải, hãy dâng cúng và hãy lấy làm có phước trong việc lo dâng của nọ của kia để làm việc tế lễ cực trọng trong đạo.

TÍCH XIX

Về ông thánh Wenceslao.

Ông thánh Wenceslao là đức ông xứ Bohêmia qua đời năm 938, có lòng tríu mến kính tôn phép cực trọng thánh Thể lắm. Chính tay đức ông đi gặt lấy những gié lúa mì, ngài sàn dần lấy cùng xay bột ra, đoạn đúc lấy bánh lễ để các thầy cả dùng mà truyền phép.

Trong sách kinh nguyện, Hội-thánh cũng có thuật lại chính người ép lấy trái nho làm rượu, để dùng mà làm phép Máu thánh khi tế lễ. Thật những gương sáng hoạ hiếm các đấng, tỏ lòng tôn kính phép thánh Thể là thể nào.

TÍCH XX

Ông thánh Rémigiô

Ông thánh Remigiô làm giám mục chính thành Reims, người có vườn nho lớn. Khi người qua đời thì người trối lại cho nhà thờ vườn nho người, để ép nho lấy rượu dùng cho các thầy cả tế lễ, các ngày Chúa nhựt và các ngày lễ cả.

(*Histoire de Reims*. LIV. I CAP. XVIII)

TÍCH XXI

Nhà dòng Cluny

Sử dòng Clu-ny kể lại : trong nhà dòng có thói quen buộc các thầy dòng phải lựa lấy từng hột lúa mỳ để làm bột đúc bánh lễ mà làm lễ Misa. Khi đã lựa lọc kỹ lưỡng rồi thì bề trên chọn ba thầy dòng, và một thầy dòng ba (couvers) để lo đúc bánh lễ. Khi đang đúc bánh lễ thì các thầy dòng lo hát kinh ca vịnh cùng cấm chẳng ai có phép nói chuyện.

Hỡi các nhà viện tu lo việc đúc bánh lễ hay là nơi khác, phải có lòng đạo, phải lo tinh tấn, đừng để nhơ nhớp trong việc lo làm bánh lễ.

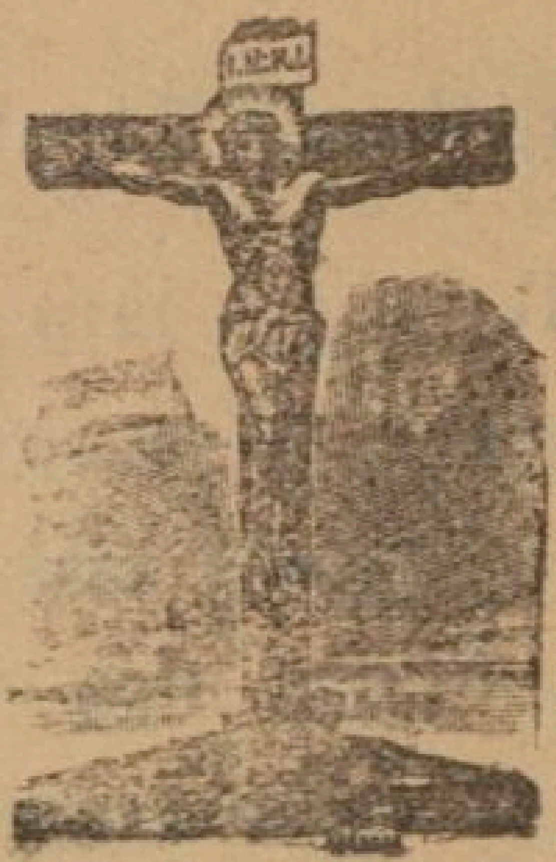

ĐOẠN THỨ V

Gương lòng sốt sắng tận tình yêu mến Đ. C. G. ngự trong phép thánh Thể.

TÍCH XXII

Quan tướng O'connell

Quan tướng O'connell hễ đi đâu thì đặng thắng trận vang danh nơi đó. Khi ngài đi đến trong một làng kia ở nước Irlandia là nước có toàn đạo, là nơi ngài đã cứu cho khỏi tay kẻ nghịch thì mọi người các nơi dân sự dầu xa xuôi đều tuôn đến gặp người, thiên hạ treo cờ xí, trang hoàng, ai nấy đều vỗ tay hát mầng chúc vạn tuế. Hằng nghe những tiếng ca ngợi hát mầng giữa đàng sá đầy những bông hoa rải rắc, trải lót nệm gấm, người ta chen lấn nhau đứng chật như nêm. Quan tướng O'connell chẳng kể sao các điều ấy, người đến đâu thì chen lấn mình giữa đoàn lũ, tránh mình, đi đến nhà thờ trước đã, mà thờ lạy Đ. C. G. ngự trong nhà tạm, dường như kính ông chủ cai trị xứ ấy trước đã.

Hỡi anh em, thấy gương hoạ hiếm, ta là kẻ sốt sắng ngoan đạo, hãy đến chầu chực Đ. C. G. trong nhà thờ khi ta có thể đặng.

TÍCH XXIII

Về tướng Turenne nước Pháp

Tướng Turenne là tướng hùng dõng có danh tiếng ở nước Pháp. Ngài có thói quen, hễ các ngày lễ trọng, thì dọn mình đi chịu lễ. Lúc chầu lễ, khi nghe chuông nhỏ lên hiệu mọi người đến chịu lễ, thì tướng Turenne đứng dậy nghiêm chỉnh đi thẳng đến bàn rước lễ mà chẳng ngó xem chi những kẻ cũng đi đến chịu lễ ở xung quanh mình. Vừa khi ấy có đầy tớ hầu quan tướng cũng đi chịu lễ mà chẳng biết có quan thầy mình đi kề một bên sau lưng mình, tức thì có kẻ bảo cho tên đầy tớ ấy phải nhường kính quan tướng Turenne trước đã.

Tức thì tên đầy tớ ngó lại mà chường quan và xin lỗi cùng tướng Turenne rằng : xin quan tướng miễn thứ cùng xin ngài hãy đến bàn rước lễ trước, tức thì quan tướng

Turenne là người đạo đức liền đáp lại rằng : ở đây chẳng có đấng nào lớn, chỉ có một Đ. C. G. là Thiên Chúa, ta hãy đến mà chịu lấy Người, xin anh hãy cứ đi chịu lễ trước.

Ấy lời nhơn đức cung kính phép thánh Thể làm cho ai nấy đều khen ngợi.

TÍCH XXIV

Truyện Đức ông de Bourgogne

Đức ông de Bourgogne là thân phụ vua Luy thứ XV, có lòng đạo đức sốt sắng hằng có lòng tôn kính các việc thuộc về phép thánh Thể bí tích. Kẻ chép truyện về Đức ông kể lại rằng : Chẳng có ai hễ xem thấy Đức ông de Bourgogne chầu lễ, hay là đi chịu lễ, mà chẳng động lòng bắt chước gương sáng người, và cũng thêm lòng cung kính các sự mầu nhiệm phép thánh Thể.

Ngày kia vừa lễ Mình thánh Chúa, Đức ông ở tại tỉnh thành Strasbourg. Ngài đi chầu kiệu Mình thánh tại nhà thờ chính toà một cách sốt sắng lắm. Các người phản giáo theo đạo Lutêro ở trong thành, và các miền xung quanh,

có ý tọc mạch đi xem Đức ông ăn ở thế nào. Có nhiều kẻ thấy bộ dạng bề ngoài của Đức ông ăn ở khiêm nhường chính đính tỏ lòng tin kính phép thánh Thể sốt sắng, mấy người phản giáo ấy cố đi xét nét chăm xem người trong các lễ nghi bên đạo Thiện Chúa, liền dâng lòng xin ăn năn trở lại. Các kẻ ấy chẳng đợi phải trình báo cùng đảng mình, một lấy lòng mạnh mẽ xin các đấng bên Công giáo, cho mình trở về đạo cha ông mình ; và cũng nói lẽ ra, mình trở lại cũng vì thấy gương sáng Đức ông de Bourgogne ăn ở nhơn đức, làm cho mình cảm động tin đạo Công giáo, mà bỏ những sự lầm lạc mình. (Catéchisme en exemples).

Hỡi người có đạo ! hãy giữ lễ phép kính tôn trong các cuộc lễ nhạc đạo Thiên Chúa của mình, hầu làm gương sáng cho người ngoại giáo nước Nam học đòi bắt chước.

ĐOẠN THỨ VI

Về những gương truyện Đ. C. T. tỏ lòng thương ta trong phép thánh Thể.

TÍCH XXV

Bà thánh Catarina de Sienna kể lại : Khi Người đến gần bàn tiệc thánh, người thấy trong tay thầy cả dường như có ngọn lửa chói lói nực phầng lên tỏ ra Trái Tim Đ. C. G. đầy lửa yêu mến linh hồn người ta quá bội. Ngày kia Chúa phán cùng bà ấy rằng : Ớ con ! Con hãy xem Cha hằng nóng nảy khao khát ở cùng linh hồn chúng con, hầu cho chúng con đặng nhen lửa kính mến Cha một ngày một hơn.

Cha đã xuống thế ra đời và đã ban cho phô chúng con một của quí trọng là chính Mình Cha, hầu cho phô chúng con chịu lấy Cha làm của nuôi, cho chúng con đặng trở nên giống như Cha, và bởi nhờ Cha mà đặng no đầy sung mãn. (Ấy là những lời thánh nhơn Léonard de Port Maurice thuật truyện bà thánh Catarina de Sienna)

TÍCH XXVI

Kể lại những lời các Đấng thánh nhơn hằng ca tụng lòng lành Chúa thương ta trong phép cực trọng thánh Thể

1º — Kìa ông thánh Gioan Chrysostomô cất tiếng lên rằng : Ớ loài người ! Sao mầy ăn ở rít róng tiện tận. Kìa Đấng Thiên Chúa đã phú trót cả Mình Người cho mầy, mà chẳng có tiếc chút phần nào, sao mầy chỉ trả chút lòng kính mến mà cũng còn tiếc lại cho mầy phần nọ phần kia. *Totum tibi dedit nihil sibi reliquit.*

2º — Thầy Le Jeune lại cao rao lên rằng : Trong những ơn Thiên Chúa ban cho chúng tôi, thì Người ban của cải của Người, hoặc chính giống vật, hoặc sự sống, hay là cho dùng lấy các vật Người tạo sanh ; song còn trong phép cực mầu nhiệm nầy thì Người ban chính Mình Người cho ta.

Khi có một đấng nào hay thương giúp, bằng lòng cho ta mượn tiền bạc, mà chẳng có bắt lời, thì ta liền quyến luyến với người ấy và tỏ lòng thương yêu kẻ ấy.

Vậy chính Con Đ. C. T. đã trao mình Người cho ta, mà chẳng có đòi ta đi gì, song Người phú trót mình cho ta nhưng không chẳng phải vì cớ nào, một bởi lòng lành Người quảng đại vô biên ; ấy ta chẳng phải cao rao ngợi khen Người tốt lành trọn hảo lắm hay sao ?

Phô anh em chẳng phải tỏ tình thiết yếu cùng tríu mến Người lắm chăng ? Hẳn thật Người là đấng tốt lành hay muốn thông mình Người ra cho ta. *Bonum sui diffusivum.* Ấy quả thật Người là đấng trọn tốt trọn lành vô cùng. Thánh nhơn Gioan Chrysostomo còn cất tiếng diễn thuyết rằng : Có đấng chăn chiên nào lấy máu mình mà nuôi lấy con chiên chăng ? Ớ đấng chăn chiên ! Tôi phải đàm đạo đi gì ? Có nhiều kẻ làm mẹ, bằng lòng phú con cái mình cho kẻ khác làm vú nuôi. Nhưng mà sự nầy chính Con Đ. C. T. chẳng chịu vậy, chính Người đã lấy Máu cực thánh mình mà nuôi lấy chúng tôi, bởi vì Người yêu mến chúng tôi cách chí thiết, Người muốn trao Mình làm của nuôi chúng tôi và nên như một với chúng tôi. *Seipsum nobis miscuit ut unum quid simus.*

4) Kìa lời Đức Chúa Thánh Thần dùng miệng vua Salomon mà nói về đều ấy rằng : Ta lấy sự ở cùng con người ta làm khoái lạc dịu dàng là thể nào ! (Prov. viii. 31). Thánh nhơn Léonard de Port-Maurice cắt nghĩa đều ấy rằng : Ôi ! Sự Chúa Giê-su yêu mến ta quá mực khôn lường là thể nào ! Có ai còn ước ao muốn đặng sự gì hơn nữa chăng ? Ta còn có tiếng nào nói ra cho đủ mà tạ ơn lòng lân ái thiết nghĩa Chúa thương ta trong phép cực trọng nầy chăng ? Ớ loài người vô nhơn bạc ngãi, phô bay còn đợi đến khi nào mới nhìn biết ơn quí trọng Chúa cực mầu, đã ban cho bay trong phép thánh Thể chăng ? Thánh nhơn Ligorio suy nghĩ cất tiếng lên rằng : Đ. C. G. đã lập phép thánh Thể đêm trước khi Người chịu nạn, là chính buổi loài người ta đã dọn roi đòn, mão gai cùng thánh giá mà gia hình khảo lược Người.

Vì ý làm sao ? Thật là Chúa muốn tỏ ra lòng thiết yếu thương mến ta chính giờ cực nạn, cho đặng làm cho động lòng ta thấm thía hơn nữa, lại trước khi chịu nạn, Người chẳng muốn để lại cho ta của cầm nào tỏ ra lòng Người yêu dấu chúng ta, một để chính Mình

Người cho chúng tôi mà thôi. Chính ông thánh Phêrô d'Alcantara diễn thuyết rằng : Chẳng có lưỡi nào tả ra đặng lòng quảng đại Đ. C. G. tỏ lòng yêu mến mỗi một linh hồn có ơn nghĩa thánh với Người ; kìa bạn thánh rất chí thiết, khi Người bỏ thế gian nầy mà về trời, Người chẳng để cho sự lìa cách làm cho Hội-thánh là bạn yêu dấu mình đành quên Người ; nên Người đã để lại phép thánh Thể cực mầu nhiệm nầy, là Người phú trót Mình Người hầu cho đặng nhắc đến Người mọi ngày.

Chính đấng Cứu thế chẳng muốn cho Người và Hội-thánh là bạn mình có của cầm giao kết nào mà nhớ nhau, một muốn để chính Mình Người một cách trọn hảo mà thôi.

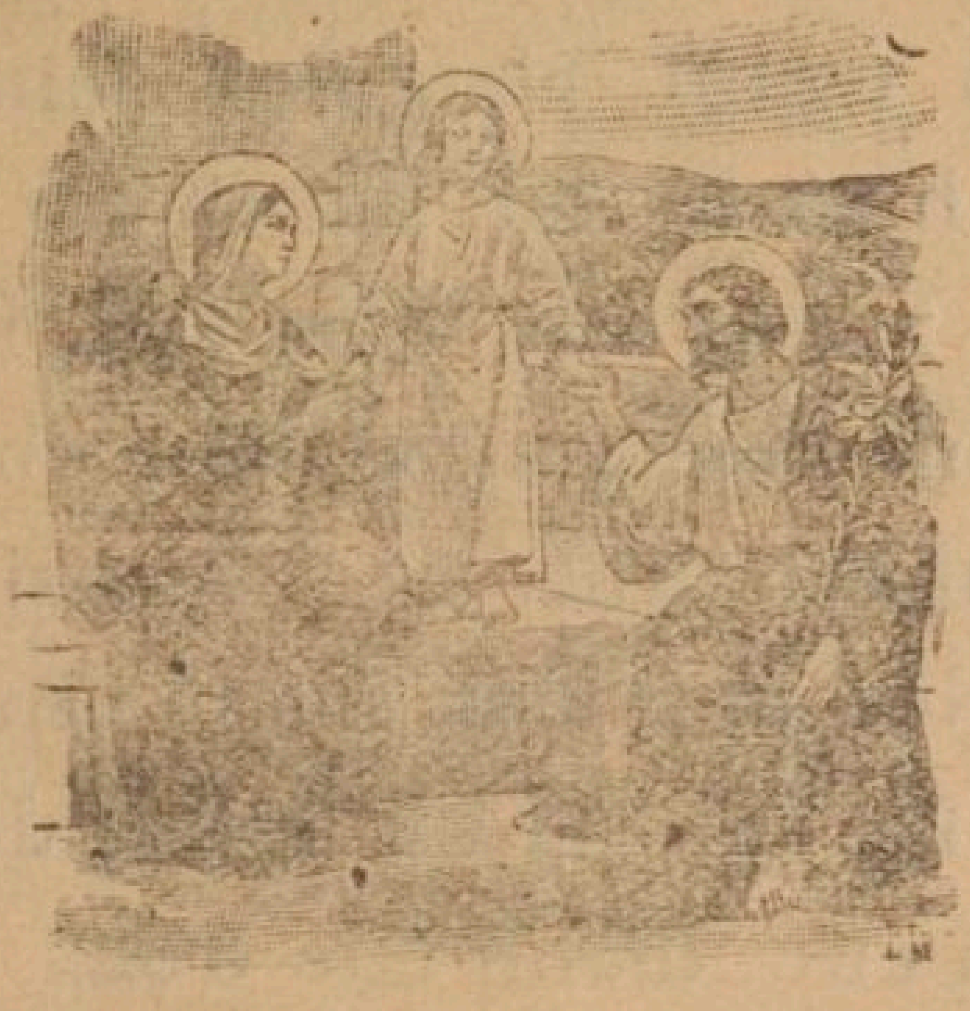

ĐOẠN THỨ VII

Ta phải ước ao chịu lễ và phải dọn mình cho xứng đáng là thế nào.

TÍCH XXVII

Những đấng thánh ước ao chịu lễ và dọn mình cách sốt sắng

1°) Bà thánh Madalena de Pazzi hằng lấy lòng khiêm nhượng và sốt sắng nóng nảy dọn mình chịu lễ. Bà thánh nầy hiểu tỏ tường tận của lương thực trên trời thật là cao cả vô cùng, mà mình là vật không và đầy dẫy những đều khốn nạn. Bởi đó khi người đi chịu lễ, thì người hằng dọn mình tinh tấn, kẻo sợ mình sớ lỡ, thì đất sẽ mở ra mà nuốt sống mình xuống vực thẳm sâu. Bà thánh ấy hằng lấy mình chẳng xứng đáng chịu lấy phép cực trọng thánh Thể, nên người hằng than thở rằng : Nếu như Máu thánh Chúa Cứu thế chẳng tưới lấy tôi, thì tôi chẳng dám liều mà chịu lấy ơn cực thánh cực trọng phép Mình thánh Chúa (Livre de l'Eucharistie cité par Shérer).

2o) Mỗi lần bà thánh Gioanna de Valois đến gần bàn tiệc thánh mà chịu lễ, thì con mắt người dầm dề chảy đầy nước mắt. Người tỏ ra lòng sốt sắng chí thiết, đến đỗi những kẻ xem thấy đều lấy làm mủi lòng, và cũng giục lòng bắt chước sốt sắng in người.

3·) Bà thánh Melchide hằng cầu nguyện cùng Đ. C. G. xin Chúa dạy vẽ cho người phải đi đến bàn tiệc thánh cách nào. Người xin Đ. C. G. in tên cực thánh nơi trái tim mình, hầu cho đặng hằng nhớ đến Chúa liên mãi. Bà thánh ấy hằng khao khát : hễ mỗi khi đi chịu lễ đặng tỏ ra lòng kính mến Đ. C. G. chí tình, hễ trái tim loài người đặng yêu mến chừng nào, thì người khẩn xin cho người đặng yêu mến Chúa chừng ấy. Người cũng nguyện xin Chúa đoái xem đến lòng người, ước ao cùng ban cho người mọi ơn Chúa, cho người đặng lửa yêu mến Chúa cho trọn trong phép cực trọng nầy.

4·) Đấng đáng kính Palafox mỗi lần chịu lễ người dốc lống quyết giữ một nhơn đức nọ, hoặc nhổ rễ dứt bỏ một nết xấu kia. Người làm như vậy, mà đã may đặng sửa mình cho khỏi các tính xấu trong mình người, và đã

đặng mau tấn tới trong đàng nhơn đức cách trọn hảo. Thật là bởi nhờ dọn mình sốt sắng chịu lễ mà ra.

5·) Đấng chơn phước Agatha de la Croix mỗi ngày người năng chịu lễ cách thiêng liêng, có ý dọn mình cho đặng rước lễ thật, chịu Đ. C. G. vào lòng.

6·) Ông thánh Lu-y Gongiaga và ông thánh Phanxicô de Borgia, mỗi khi chịu lễ, thì người dùng ba ngày trước cho đặng dọn mình.

7·) Bà thánh Margarita là con vua nước Hungaria, ngày trước khi chịu lễ, thì ăn chay, ăn bánh không cùng uống nước lã, lại thức thâu đêm mà cầu nguyện. Chính ngày người chịu lễ, thì người chỉ lo một sự là ngợi khen Đ. C. G. là bạn chí thiết mình, và hằng dùng những lời thiết yếu mà nói khó cùng Chúa, mà cho đặng lo việc ấy chính đính thì người giữ miệng làm thinh, và ăn quá giờ luôn.

8·) Bà thánh Têrêsa muốn lo dọn mình chịu lễ cho xứng đáng, thì mỗi ngày người dâng lòng mình lên cho Đ. C. G. ít nữa là 50 lần, và hằng đọc kinh cầu nguyện xin Đ. C. G. dọn lòng người cho thanh sạch theo ý Chúa. Bà thánh Têrêsa cũng hằng nóng nảy sốt sắng

cho đặng rước Đ. C. G. trong phép thánh Thể, nên dầu trời giông tố bão táp sấm sét thì người chẳng xem sao, một lo cho đặng đến nhà thờ mà gặp bạn chí thiết mình.

9·) Bà thánh Catarina de Sienna hằng nóng nảy ước ao kết hiệp cùng Đ. C. G. là bạn thánh mình trong phép cực trọng bí tích, đến đỗi con mắt người đã phải hao mòn, và xem ra chẳng có ước ao sự gì khác, chỉ ước ao một mình Đ. C. G.

10·) Bà thánh Catarina de Gênes hằng khao khát ăn bánh trên trời. Mỗi lần người xem thầy cả cầm hình bánh thánh thì người sốt sắng ước ao chịu lễ. Người cháy lửa mến yêu chịu lễ, nên người hằng nguyện trong lòng rằng : Lạy Chúa tôi, xin hãy đến cho mau, xin cho tôi rước Chúa vào lòng, xin hãy trao Mình thánh đưa tột vào trong trái tim tôi. Nầy thật là của ăn nuôi lấy linh hồn tôi.

11·) Thánh trẻ Stanislas Koska, bởi hết dạ khao khát vui mầng yêu mến Mình thánh Chúa, nên khi rước lễ, người đặng xứng đáng rước lễ bởi tay Thiên thần trao cho.

12·) Bà Maria là mẹ hoàng đế Maximilianô II muốn dọn mình cho đặng rước lễ, thì khi

sự lo hai ngày trước, người lo cách nhiệm nhặt lắm, là bỏ mọi việc chi khác, chỉ chăm lo đọc kinh cầu nguyện cho đặng dọn mình chín chắn, vì người suy chẳng có sự gì dưới thế gian nầy có sức làm cho người chia lòng chia trí đặng, cho bằng lo việc chịu lễ. Ngày kia con người là hoàng đế đi có việc xa ở thành Saint-Jacques de Cumpistella mà trở về vừa tin cho mẹ đến gặp mặt. Song vừa lúc bà Maria mắc lo dọn mình chịu lễ, nên nhắn với kẻ đưa tin gởi lời cho vua rằng : Qua ngày mốt mới có thể gặp đặng vua là con mình, vì ngày hôm nay mắc lo rửa linh hồn cho sạch mọi tội lỗi, qua ngày mai mắc lo đi chịu lễ. Mẹ phải lo dùng trót đủ hai ngày cho trọn mà dâng cho Chúa, thì buổi đã dâng cho Đ. C. T. thì mẹ chẳng có thể, vì lẽ thương con cái dầu là đấng làm vua, mà có phép dủng hay lấ bớt ngày giờ mà đi gặp con. (D'après Rho dans Lohner).

Ấy là lời người nữ ngoan đạo, có lòng thành kính phép cực trọng thánh Thể. Ta phải hổ thẹn, vì trăm việc vô ích ta lo lắng, mà đến buổi lo dọn mình chịu lễ, là việc rất trọng, thì ta trễ tràng.

13·) Ông thánh Benoit Labre hằng dùng hai ngày cho đặng dọn mình chịu lễ. Ngày trước người lo kỹ lưỡng xa lánh những lỗi rất nhỏ mọn, và mỗi ngày lo xét mình riêng từng chút rất chính đính cho đặng xưng tội, người lo ăn năn khóc lóc rất thảm thiết, và xưng ngay thật thà rất kỹ cang. Nói chung là người chẳng đi chịu lễ trong một ngày, người còn dọn mình ngày thứ hai sau nữa, hằng giục lòng sốt sắng nóng nảy, lo giữ những nhơn đức cách trọn lành. Người đã dọn mình chính đính như vậy rồi, mà khi đến bàn tiệc thánh, người tỏ ra cử chỉ rất khiêm nhượng, bộ dạng bề ngoài rất nhơn đức thẳm sâu, cho đến đỗi mọi người thấy người, liền cảm động lấy làm gương tốt cho mình phải noi đòi bắt chước.

14·) Bà thánh Maria Phanxica năm dấu hằng ước ao, nóng nảy rước Mình thánh Chúa, đến đỗi người lấy làm bức tức phải đợi đến buổi thầy cả làm lễ ; đến khi chịu lễ đoạn mới trao Mình thánh Chúa cho người. Có ngày kia thầy cả đang sửa soạn trao Mình thánh Chúa, thì thầy cả thấy Mình thánh chẳng còn cầm nơi ngón tay nữa. Thầy cả lấy làm lạ lắng áy

náy, xem tìm dưới đất có rơi rớt chăng, thì bà thánh Phanxica Maria, làm dấu cho thầy cả, người đã rước lấy Mình thánh nơi lưỡi rồi và làm dấu cho thầy cả biết. Nhiều kẻ xem thấy, đã làm chứng sự ấy tỏ tường, và cũng xin thề mà thuật kể lại sự đã thấy tỏ rõ.

Có một ngày kia đang khi người sốt sắng cầu nguyện kêu xin Đ. C. G. và hết lòng ước ao chịu lấy Chúa, tức thì thấy hình bánh thánh bay ra khỏi bình ciboire, mà ngự đến nơi miệng người. Vừa ngày ấy là ngày có đoàn lũ đến đông đảo chật chội chen lấn nhau, làm cho người phải đợi lâu cho đến viếng mình để đi chịu lễ. (Livre de l'Eucharistie).

Hỡi anh em, ta thấy các đấng thánh trước nầy, đã dọn mình chính đính cho đặng rước Vua cả trời đất, nên đã đặng muôn ơn, há ta chẳng phải bắt chước mà giục lòng mình sốt sắng dọn mình khi đi chịu lễ, hầu cho đặng nhờ lấy muôn vàn ơn Chúa, và lập đặng nhiều nhơn đức tốt lành cho xứng đáng người giàu có trước mặt Đ. C. T. sao.

ĐOẠN THỨ VIII

Muốn chịu lễ phải lo dọn xác là thể nào

TÍCH XXVIII

Ta phải xem gương các thánh nói về điều ấy

1. Kìa trong một bài giảng thánh nhơn Aucuxitinh dạy rằng, mọi người muốn đi chịu lễ phải lo tay rửa cho sạch, còn người phụ nữ khi đi chịu lễ phải dùng khăn choàng cho tinh anh, khi đã rửa mặt mày cho sạch sẽ rồi, thì mới nên đi rước Mình cùng Máu thánh Chúa Kirixitô. Thánh nhơn Aucuxitinh giảng về sự giữ chay khi đi chịu lễ, thì người dạy rằng : Đ. C. T. Thần muốn cho người ta tỏ ra lòng tôn kính phép cực trọng thánh Thể, thì Người ban truyền phải trao Mình thánh Chúa vào miệng người bổn đạo trước khi ăn của gì sốt. Bởi đó khắp cả hoàn cầu muốn chịu lễ, đều phải giữ lề luật nầy chín chắn kỉ cang. (Epist. 118 ad Januar)

2. Thánh nhơn Carôlô Bor-rô-mê-ô cấm

hẳn : kẻ chẳng lo ăn mặc xứng đáng và cử chỉ nghiêm trang, thì chẳng đặng vào bàn tiệc thánh.

3· Đức thánh Phapha Innocentiô XI phạt dứt phép thông công cho những thầy cả trao Mình thánh Chúa cho những người phụ nữ ăn mặc loã lồ trắc nết. Tóm lại phần chúng tôi giữ câu kinh nghĩa rằng : phải dọn xác là thể nào ? Thưa : phải giữ lòng chay sạch từ nửa đêm, đến khi chịu lễ, chẳng nên ăn uống vật gì, và phải ăn mặc sạch sẽ nết na tề chỉnh, quì gối mà chịu Mình thánh Chúa.

ĐOẠN THỨ IX

Ta phải cám ơn Chúa sau khi chịu lễ đoạn.

TÍCH XXIX

Về ông thánh Philippê de Nê-ri.

Trong hạnh ông thánh Philippê de Nê-ri có kể lại rằng : Ngày kia có một người đến tại nhà nguyện ở thành Roma cho đặng chịu lễ. Khi vừa chịu lễ đoạn, liền bỏ đi ra chẳng cám ơn, tức thì thánh nhơn bèn sai hai người cầm đèn đi chầu hai bên. Người chịu lễ lấy làm lạ, vì thấy có người cầm đèn tỏ bộ cung kính, đi theo hầu xung quanh mình, thánh nhơn Philippê de Nê-ri liền trả lời cho kẻ ấy ngay rằng : Khi nào đem kiệu Minh thánh Chúa ra ngoài nhà thờ, thì anh có thấy : phải có người cầm đèn đi theo chầu chăng ? Vậy Mình thánh Chúa còn ở trong bụng anh, mà anh cả gan ra ngoài, vậy anh phải trở vào nhà thờ mà cám ơn Chúa đã, như các người bổn đạo khác. Người ấy liền thẹn thuồng trở lui vô. (*Bertier*)

TÍCH XXX

Về ông thánh Lu-y Gongiaga.

Hễ lần nào ông thánh Lu-y de Gongiaga chịu lễ đoạn, thì người lui ra nơi vắng vẻ trong nhà thờ, ở đó người quì gối thẳng thớm, đoạn chăm chỉ cầu nguyện đọc kinh một buổi ; có nhiều lần trong lúc ấy người ngất trí. Lòng người cháy lửa kính mến Chúa, và đặng ơn Chúa đổ xuống đầy mọi sự hoan lạc trên trời. Cả buổi mai ấy người giữ miệng làm thinh nguyện gẫm cầu nguyện, hoặc đọc sách thiêng liêng. (Livre de l'Eucharistie.)

Phần ta nên bắt chước ít nữa lo ở lại trong nhà thờ một khắc, nửa giờ sau khi chịu lễ, hầu lo việc cám ơn kêu xin Chúa những sự cần ta thiếu thốn. Xưa ông thánh Phaolồ và ông thánh Antôn tu rừng, thức cả đêm cho đặng ngợi khen Chúa, bởi vì Chúa đã sai chim quạ đem trọn ồ bánh cho cả hai đặng hưởng dùng. Thánh lão Simê-on, đặng ẵm bế Chúa, liền hát mầng *Nunc dimittis* khong khen cám ơn Chúa. Phần ta chịu lễ, rước đặng chính Đ. C. T. ở trong lòng ta. Sao ta thị thường chẳng lo cám đội ơn Chúa.

TÍCH XXXI

Về bà thánh Coletta.

Bà thánh Coletta mỗi lần chịu lễ, người lấy làm vui vẻ khoái lạc, người quì thẳng một nơi thầm thĩ cùng Chúa từ 6 giờ đến 12 giờ mà chẳng máy động. Khi người tỉnh lại, mặt người tươi tắn tốt đẹp chói lói giống như thiên thần bỡi trời. Người chỉ nói về những sự trên trời. Những lời người nói ngọt ngào êm ái, có sức giục lòng người ta nhen lửa kính mến Chúa, đến đỗi những kẻ đặng nghe bà thánh ấy nói, liền nóng nảy ước ao khao khát những của thật trên trời, và khinh dể những của hèn thế gian nầy.

Phần ta hãy suy : kẻ chịu lễ, mà chẳng lo cám ơn, thì nó giống như Giu-dà vừa khi nó chịu Minh thánh Chúa đoạn, thì nó liền đi ra ngoài. *Cum ergo accepisset ille buccellam, exivit continuo.* (Jean XIII, 30).

TÍCH XXXII

Lời giáo huấn của ông thánh Alphonso Ligorio.

Thánh Alphonso Ligorio dạy rằng : Ta

chịu lễ đoạn chẳng nên bỏ việc cám ơn, vì mất nhiều ích rất trọng lắm. Chẳng có lời kinh nguyện nào đẹp lòng Đ. C. T. bằng lời đọc kinh cầu nguyện sau khi chịu lễ. Những lời kêu xin rất thiết yếu, ta khẩn cầu cùng Đ. C. G. đang ngự trong lòng ta, có sức hiệu nghiệm hơn những lời cầu các buổi khác ; vì Đ. C. G. đang kết hiệp cùng linh hồn ta, Người bằng lòng nghe lời ta hơn. Hễ mỗi khi chịu lễ đoạn, mà ta kêu xin sự gì thì ta phải quyết chắc như bà thánh Têrêsa rằng : Đ. C. G. ngự trong linh hồn ta như ngai Ngài ngự mà đổ xuống mọi ơn phước, ở đó Người cũng kêu nài giùm cho chúng tôi và Người nói khó cùng chúng ta rằng : Hỡi con, con muốn cho Cha làm đi gì cho con ! Hỡi linh hồn, Cha lấy làm bạn nghĩa thiết, Cha bởi trời mà xuống cho đặng ban mọi ơn phước cho con. Sự gì con muốn, thì con hãy xin. Hễ con kêu xin sự gì thì Cha sẽ ban cho sự ấy.

Vậy hỡi ôi ! Những kẻ chịu lễ, mà chẳng lo cám ơn kêu xin ơn nọ ơn kia, thì thật mất phần phước trọng là trùng nào ! Ấy là những lời giáo huấn chơn thật, ta phải ghi tạc vào lòng.

ĐOẠN THỨ X

Về những ơn lạ lùng bởi sự rước lễ rất sốt sắng mà ra.

TÍCH XXXIII

Về những ơn Chúa ban cho phần linh hồn

a) Khi hai môn đệ Chúa đi thành Emmaüs, vừa gặp Đ.C.G. hiện ra và phân chia bánh cho ăn, đang lúc buồn phiền, liền đặng nóng nảy hỉ dạ, hoá nên mạnh mẽ. Trước hai môn đệ chẳng hiểu những việc mầu nhiệm Chúa ra đời chịu nạn, và sống lại. Vừa đặng nhờ phép thánh Thể ở gần Đ.C.G. liền hoá ra minh mẫn.

b) Bà thánh Madalena de Pazzi xưng ra tỏ rõ rằng : Ngày kia khi người chịu lễ đoạn, thì thấy linh hồn đặng kết hiệp cùng Đ. C. T. một cách triến trăng, và đã đặng trở nên trong Chúa cách lạ lùng, đến đỗi người nói đặng rằng : Tôi không biết có phải tôi sống hay là chết, tôi có xác hay là không xác, tôi ở dưới đất hay là ở trên trời. Tôi chẳng

còn thấy sự gì khác, chỉ thấy Chúa mà thôi. (Livre de l'Eucharistie cité par Schérer).

c) Xưa Đ. C. G. đã hiện ra cùng bà thánh Brigitta mà phán rằng : Sự chịu lễ có sức giúp người ta chống trả mọi cơn ma quỉ cám dỗ. Song thương ôi! Những kẻ khinh dể và bỏ chẳng dùng phương phần rỗi, rất đổi khốn nạn là trùng nào !

d) Ông thánh Philipphê Nêri mỗi lần người chịu lấy Mình thánh Chúa và rước lấy Máu thánh Chúa, thì người tỏ ra cách lấy làm dịu dàng ngon ngọt là trùng nào, đến đổi sắc diện, cách cử chỉ bề ngoài, người đổi cách tươi tắn xem rất nhơn đức kính mến là dường nào. (Gorres Mystiques).

đ) Tiên tri Elia muốn tránh cho khỏi bà Jézabel bắt bớ, thì đi trốn vào trong rừng, sau khi đã đi lâu xa phải mệt nhọc, và bụng đói, liền nằm nghỉ dưới gốc cây. Đấng tiên tri phải cực lực khốn khổ thì xin cùng Đ. C. T. cất mình ra khỏi thế gian nầy. Đoạn liền quên đi mà ngủ thẳng giấc. Khi ấy có Thiên thần đến thức đấng tiên tri dậy mà bảo rằng : Xin ngài hãy chổi dậy, và hãy ăn bữa, vì

đàng của ngài hãy còn dài lắm. *Surge, comede, grandis enim tibi restat via* (III Reg. XXX. 7).

Đấng tiên tri liền chổi dậy, và ăn bánh mầu nhiệm phép lạ Thiên thần đã đem đến ; khi ăn đoạn, thì đã bổ sức lại ; đấng tiên tri liền mạnh sức đi đặng 40 ngày 40 đem cho đến núi Horeb là núi Đ. C. T. chỉ.

Núi Đ. C. T. đó chỉ cho ta sự gì, thật là nước thiên đàng là nơi chúng tôi phải kêu gọi đến đó. Bánh phép lạ Thiên thần đem đến chỉ sự gì, thật là bánh phép bí tích thánh Thể Mình thánh Chúa như của nuôi thiêng liêng chúng ta phải dùng mọi ngày ở dưới đất nầy, và cho chúng tôi sức đủ mà thắng những đều ngăn trở cho đặng tới cõi thường sinh trên trời.

e) Quan Marceau là quan thủy sư nước Pháp, có lòng ham mộ rước lễ ; có người trách ông năng chịu lễ như vậy, thì thiếu lòng sốt sắng. Quan Marceau liền đáp lại rằng : Bởi tôi phải gian nan khốn nạn, nên tôi phải năng chịu lễ, tôi phải chữa thuốc hằng ngày cho đặng chống đỡ vững vàng. Hồi ban đầu tôi đang coi chiếc chiến hạm L'Arche d'Alliance, tôi đã biết có nhiều bạn tàu thủy phàn nàn

vì mỗi ngày tôi năng đến bàn tiệc thánh, tức thì tôi hội những lính thủy của tôi lại mà diễn thuyết cùng phô kẻ ấy rằng : Hỡi anh em, anh em đừng lấy làm trái và năn nỉ ! Song anh em phải vui mầng, vì nếu tôi chẳng rước lễ hằng ngày là sự anh em lấy làm phàn nàn đôi chút, âu là tôi đã nhận chìm anh em xuống biển hết thảy.

Quan tướng Marceau đã nói lời chơn thật, nói cách mạnh mẽ theo giọng nói các binh lính, tỏ ra người đã nhờ sự rước lễ, mà hãm dẹp trị mình bớt tính nóng nảy, mà ăn ở hiền lành cùng phô người lính. Các người lính thủy nghe lời nói ấy thì lấy làm phục lẽ và tỏ ra lòng kính trượng quan tướng mình là kẻ đã học cùng Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể hằng phán rằng : con hãy học cùng Cha ăn ở hiền lành dịu dàng.

f) Cha linh hồn bà thánh Rosa de Lima, dạy người kể lại những ơn ích người đã đặng bởi sự rước lễ là thể nào. Bà thánh ấy doãn lại tỏ rõ rằng : Chẳng có tiếng nào mà nói cho xiết đặng những ơn ích lạ lùng bởi sự chịu lễ. Song người vâng lời cha giải tội mà kể lại : mỗi lần người chịu Mình thánh Đ. C.

G. thì người đặng đầy sự bằng an khoái lạc là trùng nào ; người lấy mình đặng vững đỡ và mát dạ. Lòng trí đặng no đầy của ăn Thiên Chúa, liền hoá ra dịu dàng chóng vánh. Lòng người đặng sự an ủi phi thường ; và lấy làm vui vẻ bằng an khôn kể xiết. Chính ngày lễ Đ. C. T. T. hiện xuống sau khi cha Antôn Rodriguez làm lễ đoạn, người cùng đoàn lũ đông người đến chịu lễ, thầy cả cầm Mình thánh đến kề gần người cho đặng trao Mình thánh, thì thầy cả thấy mặt trở nên tươi tắn có hào quang chói như ngọn lửa. Lần đầu hết thầy cả lấy làm sững sờ vì thấy sự lạ làm vậy. Song sau thì đã quen, vì mặt bà thánh ấy khi chịu lễ đặng hào quang chói lói nhiều khi. Có nhiều thầy cả khác trao Mình thánh Chúa cho bà thánh Rosa de Lima, thì cũng đồng thấy như vậy. Thật là ơn lạ Mình thánh Chúa đã ban xuống cho đầy tớ thanh sạch mình. (Livre de l'Eucharistie).

TÍCH XXXIV

Về những ơn phần xác Chúa ban cho những kẻ chịu lễ.

1º — *Về ông Pierre Renaud.*

Ông Pierre Renaud thuở còn làm học trò ở trường nhỏ latinh ở thành Versailles, trong mùa hè năm 1843 phải mắc bịnh nặng đau đớn đến đổi phải mù cả hai con mắt. Lạ thay đến ngày 14 avril 1846 đang khi ông Pierre Renaud chịu lễ và cầu nguyện sốt sắng xin cho đặng lành, bỗng chốc người đặng thấy sáng con mắt và thử xem lấy những sách in chữ rất nhỏ, cũng coi đọc đặng.

Có 200 học trò trong trường làm chứng việc lạ lùng nầy tỏ tường. Đoạn đi mời thầy thuốc đến chứng thị, thì thầy thuốc xét kỹ ông Renaud đã đặng lành trọn hảo. Chính bề trên nhà trường thành Versailles đã làm chứng hẳn thật, và ngày 24 avril 1846 đã viết một bài tỏ rõ chứng thật dâng tâu cho các đấng bề trên Hội-thánh. Chuyện nầy chính Đức cha Chapuis cai trị địa phận bên Tàu, đã chép lại trong sách người.

2⁰ — *Về bà thánh Catharina de Gênes.*

Bà thánh Catharina de Gênes đã lâu ngày đau tì vị chẳng ăn đặng của gì sốt, nên có ngày kia người đã ra hao mòn thới quá, đến đỗi mọi người tưởng người phải chết. Bà thánh ấy liền thưa cùng cha giải tội, nếu cha bằng lòng trao Mình thánh cho người đủ ba lần, thì người sẽ đặng lành đã. Cha linh hồn nghe lời, và cho người chịu lễ theo như người xin, nên chẳng khỏi bao lâu người liền đặng lành đã. (Alvera Materiaux II)

3⁰ — *Về ông Satyrô là em ông thánh Ambrosiô.*

Ông thánh Ambrosiô kể lại chuyện sau nầy rằng : Ông Satyrô là em người, ngày kia đi tàu làm một cùng các thầy cả, trên tàu có bàn thờ để Mình thánh Chúa. Vừa rủi phải chìm tàu. Ông Satyrô xin các thầy cả trao Mình thánh cho mình giữ. Người liền lấy khăn vấn lại, đoạn cột đeo vào cổ, rồi gieo mình xuống biển mà lội. Người chỉ một lòng trông cậy Mình thánh cứu chữa, cùng ra sức quyết lội vào bờ, mà chẳng cần gì vớ tấm ván cho đặng đỡ mình. Lòng trông cậy chẳng ra

vô ích, vì người gặp may mà đến bờ trước hết mọi người, lại giúp cứu kẻ khác nữa. (Opera iii Orat. fun.)

4⁰ — *Truyện Đức thánh pha-pha Agapitô I.*

Đức thánh pha-pha Gregorio Cả thuật lại trong sách người về một phép lạ sau nầy: Hồi Đức thánh pha-pha Agapitô cai trị Hội-thánh, có một lần người ta đem đến xin Đức thánh pha-pha chữa một người câm và bất toại, chẳng nói đặng lời gì, cũng chẳng đi đứng gì đặng. Đức thánh pha-pha Agapitô dạy người ta phải hết lòng tin thật trông cậy, đoạn người quì xuống đọc kinh cầu nguyện rồi làm lễ Misa kêu xin cho người ấy.

Khi đã làm lễ đoạn, Đức thánh Cha xuống khỏi bàn thờ, đoạn cầm lấy tay người bất toại mà đỡ dậy trước mặt mọi người xem thấy, tức thì người bịnh liền đứng dậy ngay. Kế đó Đức thánh pha-pha cầm lấy Mình thánh Chúa mà trao vào miệng người liệt, tức thì lưỡi người tật bịnh trếu tráo đặng và khỉ sự nói đặng ngay. Những kẻ có mặt đó, thấy sự lạ lùng làm vậy, liền sững sờ và vui mầng khôn kể xiết, và hết lòng trọng mến phép cực trọng

Mình thánh, và ước ao hằng chịu ơn trọng (Dialogues I. 3.)

TÍCH XXXV

Mình thánh Chúa chữa cho khỏi ma quỉ ám

1⁰ — *Truyện ông thánh Bênađô chữa kẻ phải quỉ ám.*

Trong hạnh ông thánh Bênađô có chép lại chuyện rằng : Có một đờn bà sang trọng giàu có đã phải quỉ ám lâu ngày, con mắt chẳng xem thấy đi gì đặng, lỗ tai chẳng còn nghe, lưỡi cũng chẳng đặng nói gì sốt. Nó chỉ le lưỡi vô ra xem cách gớm ghiếc, ngó là hình yêu quái chi hơn là hình người ta. Ông thánh Bênađô dạy đem đờn bà ấy đến nhà thờ ông thánh Ambrosiô, đoạn người dạy mọi người phải đọc kinh cầu nguyện. Còn phần người thì lên bàn thờ tế lễ. Thánh Bênađô mỗi khi trở mặt ra thấy bệnh nhơn, thì liền cảm động, vì phải ma quỉ khuấy khoả dữ dằn, vậy thánh nhơn hết lòng sốt sắng kêu xin Chúa, trong cả buổi làm lễ, mỗi lần người làm dấu thánh giá trên hình bánh thánh, thì

người cũng trở mặt ra, mà làm dấu thánh giá trên người bị quỉ ám. Hễ người làm dấu thánh giá chừng nào, thì làm cho ma quỉ cực lực hơn chừng ấy, vì xem thấy người bệnh phải vật vã quá lắm. Sau khi cha thánh Bênađô đã đọc kinh Lạy cha đoạn, người lấy Minh thánh Chúa để vào trên dĩa thánh, đoạn đặt lên trên đầu người đờn bà phải quỉ ám. Vừa khi người cầm cái dĩa thánh chặt chịa tử tế, thì người phán những lời nầy cùng ma quỉ rằng : Ớ thần quỉ dữ ! nầy mầy hãy xem quan đoán xét mầy ! Nầy Người có quyền cả mà bắt mầy phải vâng phục. Nếu mầy có thể thì hãy chống cự cùng Người bây giờ. Kìa Đấng đã bằng lòng chịu chết mà cứu chuộc cho loài người ta đặng rồi, đã cất tiếng phán tỏ tường cho mầy rằng : Nay đã đến buổi tướng thế gian nầy phải loại ra ngoài. Mình thánh Chúa ta cầm trong tay ta là Đấng đã mặc lấy xác bởi Đức nữ đồng trinh, Người đã chịu treo trên cây thập giá, và đã chịu táng xác trong huyệt đá, Người bởi trong kẻ chết mà sống lại, đã ngự về trời trước mặt các môn đệ mình. Ta nhơn danh quyền cả phép tắc Đấng oai nghi vô đối, mà dạy mầy là thần xấu xa dơ dáy, phải ra

khỏi xác người nữ tôi tá nầy, và từ nầy mà đi chẳng đặng nhập vào mình người đờn bà nầy mà ám lấy nó nữa.

Ma quỉ nghe cái lịnh kinh hoàng khủng khiếp nầy, thì phải cúi đầu vâng phục. Vừa khi ấy cha thánh Bênađô trở mặt lại bàn thờ bẻ hình bánh thánh, đoạn chúc sự bằng an cho thầy sáu, tức thì khi ấy quỉ liền biến mất và người đờn bà ấy lại đặng bằng an, và lành mọi tật nguyền liền, cất tiếng ngợi khen Chúa.

Ấy phép lạ lùng Mình thánh Chúa đã chữa kẻ quỉ ám cách công hiệu. Chúng tôi hằng ngày phải quỉ ám cách thiêng liêng, phải mang nhiều bịnh linh hồn, hãy lo nhờ Mình thánh Chúa chữa đỡ cho chúng tôi.

2° — *Truyện một người phải quỉ ám.*

Tại Vervins trong tỉnh Laon nước Pháp, năm 1566 có một đờn bà còn trẻ phải quỉ ám cách gớm ghiếc : nó nghiến răng, la lối, làm nhiều đều quái dị, làm cho ai nấy phải sợ hãi. Các bổn đạo xin các thầy cả làm các phép trừ quỉ cho nó, song cũng vô ích. Khi ấy Đức tổng giám mục động lòng thương xót đứa khốn nạn ấy, liền dạy đem Mình thánh Chúa đến, đoạn

lấy hình bánh thánh trao vào miệng người bị quỉ ám ấy, tức thì quỉ liền biến đi, mà để người ấy ở lại bình an. Lúc ấy có người đạo lạc phản giáo thấy phép lạ nhãn tiền, liền xin ăn năn trở lại. (Vol. III Mgr Chapuis)

ĐOẠN XI

Những phép lạ bởi nhờ phép Mình thánh Chúa mà ra.

TÍCH XXXVI

Về bà thánh Clara.

Lúc bà thánh Clara còn sống, khi quân Sarracenô đến bổ vây thành Assisiô, bà thánh ấy phải liệt, người dạy người ta gánh người đến nơi cửa thành, tay người bưng lấy bình thánh có đựng Mình thánh Chúa. Bà thánh Clara hết lòng kêu xin Chúa cứu chữa đừng để cho quân ô đồ khốn nạn ấy làm hại đến chị em nhà dòng. Bỗng chốc nghe tiếng phán bảo rằng : Cha sẽ giữ gìn binh vực chúng con luôn. Cũng một khi ấy quân Sarracenô một mớ đã trèo qua lũy thành rồi, thì phải ra tối mắt mà ngã xuống đất, còn một tốp khác chưa vào thì bỏ chạy trốn đi mất.

Thật là phép lạ nhãn tiền Mình thánh Chúa cứu chữa bà thánh Clara và các chị em dòng Người. (Brev. III Lect. II Noct. 12 Aug.)

TÍCH XXXVII

Minh thánh Chúa cứu chữa một trẻ con cho khỏi chết thiêu

Ở thành Constantinopoli hồi ông thánh Mennas làm Tổng lãnh Giám mục, có xảy ra một phép lạ cả thể ai nấy đều làm chứng tỏ rõ. Nguyên là ở thành Constantinopoli có thói quen đã lâu đời cho đến đời XlX, là cho những học trò trẻ con vô tội, khi người lớn vào chịu lễ, mà còn lưu hình bánh thánh, thì cho những trẻ ấy đến chịu lễ cho hết. Ngày kia có một trẻ con, là con tên thợ Giudêu nấu lò chai, cũng đi lẫn lộn cùng các trẻ có đạo, cũng đi chịu lễ in mấy đứa có đạo khác. Đến kỳ trẻ ấy trở về nhà cha mẹ, con trẻ bởi tính tự nhiên thật thà thuật lại mọi sự đầu đuôi cho cha mẹ những việc xảy ra ở trường. Người cha bởi xấu đạo, nên lấy làm giận hoảng hốt, nó lừa dịp vợ nó đi khỏi, liền núm đầu đứa con nó mà quăng vào lò lửa nấu chai. Khi người vợ về thấy mất con, thì lo buồn tìm kiếm khắp nơi cả châu thành mà chẳng gặp. Cách ba ngày mụ ấy ngã lòng chẳng còn trông tìm đặng đi gì

nữa, nên phát buồn bực hoảng hốt chạy lăng lộn cùng nhà, kêu la lớn tiếng, kêu tên thằng con ở đâu lo về, hay là ai thu giấu con thì lo trả lại cho mụ. Mụ ấy chạy lại gần lò nấu chai, thì liền nghe tiếng vẳng vẳng ở trong lò lửa nấu chai sâu xa lên tiếng trả lời. Tức thì mụ ấy xô đạp mở cửa lò, mà bởi thương con lắm, nên yếu cũng ra mạnh, cửa lò liền mở ra, mụ ấy thấy con đang đứng ở giữa ngọn lửa hoả hào mà chẳng phải nao. Con trẻ đi ra khỏi lò lửa mặt mũi tươi cười, mà chẳng phải bị dấu vít gì cả. Ai nấy xúm lại ôm lấy nó mà hỏi vì sao nó đặng khỏi cháy và thiệt hại thân thể mình như vậy. Nó liền trả lời : Có một bà mặc áo điều thắm đến cứ lấy nước đổ xung quanh mình nó cho đặng tắt lửa, và khi nào nó đói, thì bà ấy đưa bánh cho nó ăn. Bà mẹ nghe mấy lời con thuật lại thì lấy làm mừng rỡ, và động lòng tin phép lạ bên đạo Thiên Chúa cứu chữa con mình, nên đã xin trở lại đạo Công-giáo. Hoàng đế mắng tin ấy, thì dạy xin các thầy cả rửa tội cho cả hai mẹ con. Thằng con cho ăn học vào trường tu la-tinh sau lên chức thầy đọc sách (lector). Còn bà mẹ vào dòng nữ giúp các thầy cả đi

giảng đạo. Còn tên Giudêu cha cứng cỏi, chẳng chịu ăn năn thống hối, thì phải lên án phạt về tội cha giết con.

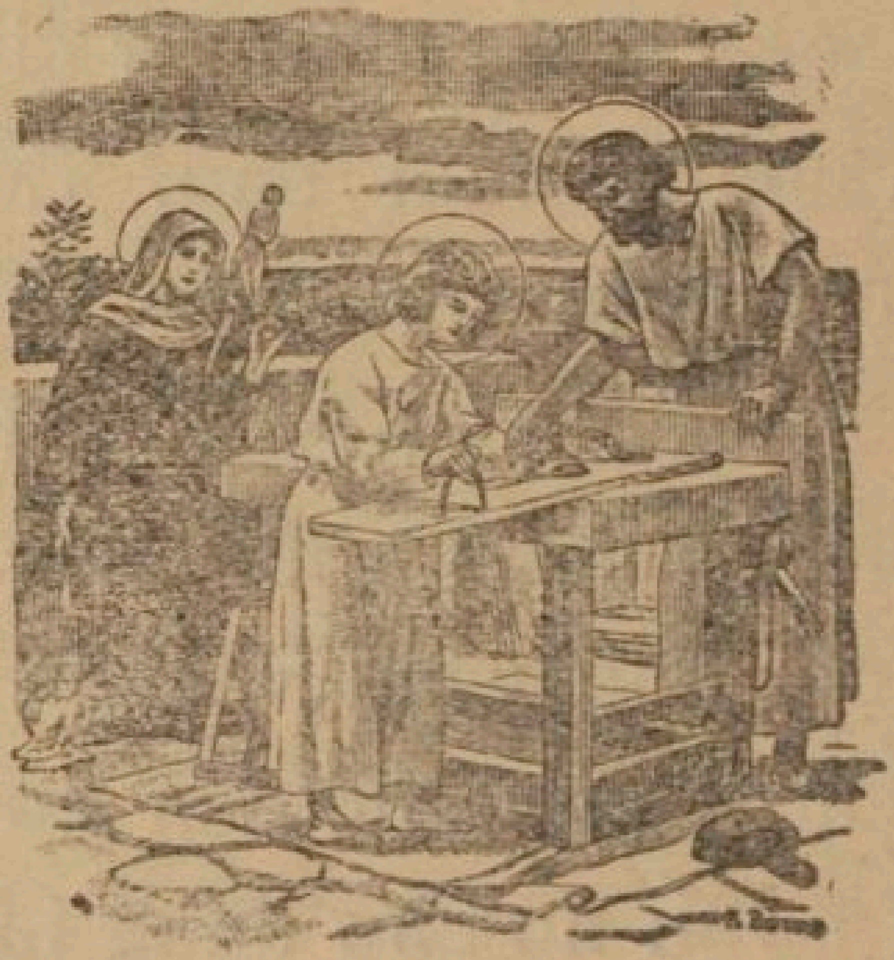

ĐOẠN XII

Về sự phải năng chịu lễ

TÍCH XXXVIII

Về những đấng siêng năng việc rước lễ

1⁰ Cha Lacordaire làm bề trên thành Sorrèze siêng năng lo cho người ta năng chịu lễ. Có nhiều lần người phải nhọc mệt đi đàng đến 100 dặm đàng mà làm phúc cho các trẻ con. Có khi người đi đàng xa xuôi mỏi nhọc, mà người ta muốn xin cầm người ở lại thì người trả lời lại rằng : Sự ấy chẳng có lẽ đặng, bởi vì phải lo về mà cho một ít trẻ chịu lễ. Ai nấy nghe liền hiểu một người bổn đạo mà chịu lễ đặng một lần, thì sinh nhiều ích trọng mọi đàng.

2⁰ Tướng Lamoricière khi đã ăn năn trở lại cùng Chúa, ngày kia người nói khó cùng cha sở, và con gái người ở tại thành Paris mà rằng : Tôi tưởng không nên đi chịu lễ nhiều lần, tức thì cha bổn sở đáp lại rằng : Ta hết thảy chẳng ai xứng đáng mà chịu lễ, song ta

cần phải chịu lễ. Sự chịu lễ chẳng phải là phần thưởng ta có nhơn đức nọ nhơn đức kia, song là phương thần dược cho ta đặng giữ các nhơn đức.

Tướng Lamoricière suy nghĩ một chốc, liền thưa lại cùng cha bổn sở rằng : Thưa cha sở, vậy mà người ta vịn lấy muôn ngàn lẽ dối trá mà ngăn trở sự năng chịu lễ. Cha chỉ cắt nghĩa cho tôi có một lẽ đó mà thôi, tôi lấy làm phải lẽ và đủ cho tôi phải năng chịu lễ. Đoạn quan tướng trở mặt lại bên con gái người mà bảo rằng : Con muốn chịu lễ khi nào, thì mặc ý con.

Đến sau người năng đi làm một cùng con gái mình mà đến dự bàn thánh. Trong những khi người năng chịu lễ, thì người lấy làm vui vẻ ngọt ngào lắm cùng làm cho người yên ủi lòng mình lắm, đến đỗi người đặng sức mà chống cự các cơn hiểm nguy người phải xông pha giữa đàng trận.

3° Ở tại triều vua Carolo Quinto, có rước một thầy cả đến giúp việc, ngày kia vua mời thầy cả đến truyện trò và phán hỏi rằng : Ở tại đền đây cha phải ở giữa những quan triều lăng loàn trắc nết, và nhiều gương mù gương

xấu hay sa ngã, cha đã làm thể nào mà giữ mình tinh sạch?

Thầy cả liền tâu lại rằng : Thưa Đức vua, có một phương linh dược làm cho tôi khỏi sa ngã là kính sợ Đ. C. T. và sự rước lễ tôi giữ hằng ngày. Vua ban khen và phục lẽ lời khôn ngoan thầy cả ấy nói. (St Léonard)

4° Ta hay bắt chước quan tướng Daniel O'Connelle, là kẻ đã cứu gò Irlandia, là một người khoa ngôn ngữ, là một tay diễn thuyết rất lợi khẩu trong đời nay, mỗi tuần người xưng tội và dọn mình chịu lễ.

Còn tướng de Sonis mới chết 16 Août 1887. Cứ mỗi ngày hồi lúc còn sống hằng lần hột, và các ngày Chúa nhựt thì lo dọn mình chịu lễ.

5° Bà thánh Madalena de Pazzi khi người biết một chị em nào tự ý chẳng muốn chịu lễ, thì người khóc lóc lấy làm buồn bã. Mà khi có thế gặp đặng chị ấy, thì người khuyên bảo, lấy lẽ nọ lẽ kia vẽ vời cho chị em ấy khỏi lầm lạc, và khuyên bảo chị ấy phải năng đi chịu lễ, mà bảo rằng : Ớ chị rất mến yêu, chị bỏ rước lễ làm vậy thì phải thiệt hại là trùng nào. Mai nào chị chẳng đến dự bàn tiệc thánh, thì chị

mất nhờ muôn ơn khôn kể xiết. (Livre de l'Eucharistie).

6° Thánh nhơn Alphonso de Ligorio trong ba năm sau hết đời người, người chẳng thể làm lễ đặng, thì người xin thầy cả trao Mình thánh Chúa cho người rước. Khi hòng đến buổi thầy cả trao Mình thánh cho người, thì người tỏ lòng sốt sắng ước ao biết là trùng nào. Rủi có khi nào thầy cả trở việc chậm trễ đến cho người chịu lễ, thì người hằng náo nức và nóng nảy khao khát hết lòng, đến đỗi nhiều lần người ước muốn lắm thì người kêu cả tiếng rằng : xin anh em hãy trao Đ. C. G. vào lòng tôi.

ĐOẠN THỨ XIII

Về sự rước lễ thiêng liêng.

Sự rước lễ thiêng liêng là giục lòng tin, cậy, kính mến ước muốn Đ. C. G. ngự vào lòng, cũng làm in khi rước lễ thật, khác một đều là chẳng rước Đ. C. G. vào lòng. Khi chịu lễ thiêng liêng, cũng lo cầu xin ơn nọ ơn kia, và cám ơn Chúa. Cách nầy sinh nhiều ích trọng trong linh hồn. Các thánh hằng làm.

TÍCH XXXIX

a) Ông thánh Léonard de Port-Maurice khuyên bảo mọi người phải năng chịu lễ cách thiêng liêng. Người lại nói rằng : Nếu con chịu lễ thiêng liêng nhiều lần mỗi ngày, thì ta chắc trong vòng một tháng lòng con sẽ trở nên khác và nên trọn lành.

b) Đấng chơn phước Angela de la Croix nói giải về sự chịu lễ thiêng liêng thì rằng : Nếu cha giải tội chẳng có dạy cho tôi biết chịu lễ thiêng liêng, thì xem ra tôi chẳng đặng sống cách trọn lành như thể nầy.

c) Ngày kia Đ. C. G. hiện đến cùng bà Paula Maresca là kẻ đã lập nhà phước dòng

bà thánh Catharina Sienna ở thành Naples, mà tỏ cho người xem hai cái bình : một là bình vàng, hai là bình bạc và Chúa phán với bà ấy rằng : Bình vàng để mà đựng lấy những sự rước lễ thật, còn bình bạc là để đựng lấy những sự rước lễ thiêng liêng.

d) Sự rước lễ thiêng liêng đẹp lòng Đ. C. T. lắm, đến đỗi nhiều khi Chúa đã hiện đến mà cho những đấng thánh có lòng nóng nảy ước ao chịu lấy Người, đặng chính mình Người trao mình Người cho các đấng thánh ấy ; như bà thánh Catharina Sienna, đấng chơn phước Clara de Montefalcone. Còn ông thánh Bonaventura thì Chúa sai Thiên thần đến cho người chịu lễ.

e) Ông thánh Ligorio dạy rằng : Con hãy ra sức năng chịu lễ cách thiêng liêng, nhứt là trong giờ đọc kinh nguyện gẫm, trong khi đi viếng Mình thánh Chúa ; nhứt là mỗi khi con đi chầu lễ. Sự rước lễ thiêng liêng dễ nhen lửa kính mến Chúa vào lòng chúng ta.

ĐOẠN THỨ XIV

Về sự chịu lễ phạm sự thánh.

TÍCH XXXX

Tội phạm sự thánh khi chịu lễ là tội trọng gớm ghiếc là thể nào.

1) Thầy Bertier kể lại : Như xưa có vua dữ, khi bắt đặng quân nghịch, mà muốn hành hình thì đem cột kẻ nghịch phải thua từng người vào một cột với thây ma chết, mà làm hình khổ cho đến khi những kẻ nghịch ấy phải tắt hơi ở trong tay thây ma ấy.

Vậy kẻ phạm sự thánh là kẻ chết trong ơn nghĩa Chúa, mà muốn chịu Đ. C. G. vào lòng thì như đem đấng hằng sống mà hành hình giống như làm vậy.

2) Kia vua Herode xưa ra sức tìm con trẻ Giêsu mà giết, song giả bộ nói rằng mình muốn tìm để thờ lạy, song thật là có ý hễ khi gặp đặng thì lo giết Chúa. Vậy kẻ rước lễ phạm sự thánh cũng in giống như vậy, bề ngoài rước Chúa, song trong lòng có ý phạm đến phép cực trọng Chúa.

3) Giu-dà xưa giả đò hôn mặt Chúa có ý

tỏ ra là kẻ nghĩa thiết, song có ý nộp thầy mình cho quân dữ. Đ. C. G. xưa đã nói cùng Giu-dà rằng : Hỡi người bạn hữu, sao mầy đến đây làm chi. Hôm nay Đ. C. G. cũng phán một lời ấy cùng kẻ rước lễ phạm sự thánh : Nầy Cha đến cho đặng lo phần rỗi linh hồn con, mà kìa con đến có ý xúc phạm đến Cha. Lời quở trách thống thiết nầy chẳng ngăn đặng kẻ phạm sự thánh. Vậy kẻ rước lễ chẳng nên, nó cũng ở vô nhơn bạc ngãi in thằng Giu-dà. Nó làm người giả hình in thằng Giu-dà, nó cứ cúi hai con mắt ngó xuống, mà đi thẳng tới. Nó ăn ở gian giảo như Giu-dà, chẳng phải nó nộp Đ. C. G. cho lính lý hình, song thật nó làm đều hơn nữa là nộp Đ. C. G. cho ma quỉ ở trong lòng nó.

4) Ông thánh Léonard thuật lại rằng : Có một ngày kia khi người ta chịu lễ phạm sự thánh, thì có một thánh nhơn đặng ơn Chúa soi soi sáng liền xem thấy khi thầy cả trao hình bánh thánh, thì chẳng thấy hình bánh, chỉ thấy một con trẻ tốt lành xinh đẹp dãy dụa sợ hãi, trằn trọc trong tay thầy cả, dường như lấy làm nhờm gớm chẳng muốn ngự vào lòng người yêu quái phạm sự thánh ấy.

TÍCH XXXXI

Về những hình phạt Đ. C. T. phạt kẻ cả lòng phạm sự thánh rước lễ chẳng nên.

1) Trong sách Evang ông thánh Mattheu đoạn XXII - 15. Đ. C. G. nói thí dụ về bữa tiệc ăn cưới. Vua sẽ ra lý đoán kinh hoàng mà phạt kẻ chẳng mặc áo cưới đến mà ăn tiệc.

Vua phán rằng : Phô lý hình hãy trói tay chơn nó lại mà bỏ nó ra nơi tối tăm, ở đó nó phải khóc lóc cùng nghiến răng đời đời. *Ligatis manibus et pedibus ejus, mittite eum in tenebres exteriores ; ibi erit fletus et stridor dentium.*

2) Về chuyện vua Lotariô.

Vua Lotariô làm vua xứ Lorraine nước Lang-sa cưới bà Theut-Berge làm hoàng hậu, song đến sau chẳng ưa bà ấy thì đề bỏ bà mà đi cưới bà Valdrade làm vợ. Ấy là sự trái lẽ. Hồi ấy ông thánh Adon làm giáo chủ tổng giám mục thành Vienna tâu cho Toà thánh hay sự vua ăn ở càn dở làm vậy. Còn hoàng hậu chính là bà Theut-Berge cũng làm đơn

đi kiện với Toà thánh vua chồng mình ăn ở trái nghịch. Đức thánh pha-pha Nicolao I xét việc kỹ can thì ra vạ phạt vua Lotariô. Khi ấy vua cũng làm nhiều mưu chước, và ngăm đe thề nọ thề kia, song cũng chẳng làm cho Đức thánh pha-pha chuyền động, Đức thánh pha-pha một lấy lòng can đảm mà binh lấy sự thật đạo thánh, và lề luật về phép hôn phối trong phép đạo.

Khi ấy vua Lotariô là kẻ có đạo nghe-lý đoán Đức thánh pha-pha, thì lấy làm kinh hoàng, nên giả đò giấu mình, đi đến trong nước Italia để xin giải vạ tha tội cho mình. Vua đến thành Rôma, vừa gặp Đức thánh pha-pha Adrianô thế vị Đức thánh pha-pha Nicolao mới qua đời. Đức thánh pha pha A-drianô cũng bằng lòng, song người nói cùng vua Lotariô rằng : Hỡi Đức vua ! Nếu Đức vua thật lòng dốc quyết từ nầy về sau chẳng ở chung cùng với bà Valdrade nữa thì ta sẽ tha, và trước vua trở về xứ, ta cho vua chịu lễ, cho đặng làm cho vua vui lòng, và làm chứng sự ta đã tha cho vua ăn năn trở lại. Vậy nếu vua thật lòng ngay thẳng, thì hãy hết lòng trông cậy đến mà chịu lấy phép thánh Thể

Mình thánh Chúa. Nhược bằng Đức vua chẳng có thiệt lòng, thì chớ đại ơ hờ cả lòng men đến mà chịu lấy Mình cùng Máu thánh Chúa làm chi ; vì Đức vua phạm đến phép Mình thánh Chúa, thì mang lấy lý đoán riêng cho mình. Đức thánh pha-pha cũng phán một cách ấy với mấy đức ông thông đồng cho vua phạm tội ngoại tình.

Có ít kẻ nghe mấy lời kinh hoàng nầy, thì lấy làm khủng khiếp sợ hãi lui ra chẳng dám đi vào chịu lễ, còn chính vua cùng nhiều kẻ khác dối lương tâm cứ đi vào chịu lễ.

Sau khi vua đã cả lòng phạm sự thánh và thề dối làm vậy, thì lo đi trở về cùng những kẻ đồng đảng với mình, vua cũng cứ theo tình sắc dục của mình mà ăn ở cùng bà Valdrade cách trái lẽ. Vua dối đặng con mắt thế gian, song chẳng dối đặng phép công thẳng Đ. C. T.. Là khi vua trở về đến thành Lucques vua phải mắc cơn rét cách dữ tợn, cơn bịnh sinh nhiều chứng gớm ghê là vua phải sói tóc hết, phải đau thúi các móng tay móng chơn, da phải lột bấy đi cả mình. Chính mình vua Lotariô và các đức ông a tùng với vua đã cả lòng chịu lễ phạm sự thánh cách ba mươi

ngày đau đớn khốn nạn, mà phải chết cách dữ dằn. Chuyện nầy nên gương cho kẻ chịu lễ chẳng nên, phai lo sợ mà ăn năn cải quá.

TÍCH XXXXII

Về một người giấu tội phạm sự thánh bị phạt cả thể

Ông thánh Antoninô kể lại một tích sau nầy : có một người có tiếng nhơn đức cả thể rủi sa phạm một tội trọng chẳng dám xưng ra. Người ấy tưởng dại rằng : Mình lo ăn chay hãm mình nhiệm nhặt thì đủ mà khỏi tội trọng ấy chẳng cần phải xưng ra làm chi. Người ấy vào tu một nhà dòng nhiệm nhặt ở đó lo tu trì giữ mọi nhơn đức cả thể. Song le bởi lấy làm xấu hổ, nên cứ giấu tội trọng của mình mà chẳng xưng ra. Vậy lâu ngày người ấy đã qua đời, các thầy lo tống táng làm lễ trọng thể. Song vừa khi mọi người lo toan cuộc lễ cầu nguyền cho người ấy, thì Chúa cho người ấy hiện hình về, mang đầy những lửa, bay khói lên sặc sụa mà rên siết cả tiếng rằng : Hỡi anh em ! Tôi đã phải đoán phạt đời đời, vì đã giấu

một tội trọng chẳng xưng, nên đã liều mình phạm sự thánh, nhứt là về phép Mình thánh Chúa. Ai nấy nghe lời khốn nạn nầy, thì nhìn biết phép công thẳng Đ. C. T. phạt kẻ cả lòng phạm sự thánh.

Vậy ta hãy lo tôn kính phép cực trọng Mình thánh, và mỗi khi đi đến chịu lễ hãy lo dọn mình chính đính.

TÍCH XXXXIII

Tích con gái chịu lễ chẳng nên

Đức Giám-mục Chapuis kể lại trong sách người rằng : Năm 1584 ở tại thành Heilligen-stadt trong nước Phổ (Prusse) có một người nữ đang thì có thói quen hay nói lộng ngôn phạm thượng, lại khi đi chịu lễ, dầu đã ăn uống rồi cũng liều mạng mà đến chịu lễ mùa phục sinh. Người đờn bà ấy vừa chịu lễ đoạn, cách ngày mai thì phải ma quỉ ám, người ấy phải ma quỉ dẫn vật khuấy khoả lâu tháng cách dữ dằn. Bà con đọc kinh cầu nguyện kêu xin, và cho mang những đồ làm phép bên đạo, song cũng vô ích chẳng cứu khỏi.

Sau hết nhờ bà con đem người nữ ấy đến đền thờ Montagne de Secours là nơi có giữ phần xương thánh cánh tay ông thánh Bonifacio là tông đồ nước Allemagne. Nhờ lời cầu nguyện và đá đến xương thánh, thì người nữ ấy mới đặng lành đã.

Gương nầy làm ích cho các người phụ nữ, ngày đi dọn mình chịu lễ, chẳng giữ miệng, lại chẳng lo dọn mình linh hồn và xác cho tinh tấn.

TÍCH XXXXIV

Về Lão Luterô

Luterô là một thầy cả thông thái mà bởi kiêu ngạo, nên đã bỏ đạo lập bè rối, phạm nhiều tội quái gở. Ngày kia các kẻ theo bè Luterô phải lương tâm cắn rứt vì mình đã bỏ đạo thật mà theo sự rối đạo, xin Luterô là quan thầy dạy vẽ cho phải làm đi gì cho khỏi bối rối. Luterô lại nói lời quái dị làm cho kẻ có đức tin thật lấy làm ái ngại gớm ghiếc : Là Luterô nói cùng môn đệ mình rằng : Phô anh em dầu tội thể nào, cứ đến dự tiệc bàn

thở, hãy cứ việc đến. Cứ phạm sự thánh nầy cho no, rồi phạm lại lần khác. Lần lần anh em chẳng còn phải lương tâm cắn rúc gì nữa.

Thật Luterô nói lời quái gở, vì biết hễ phạm sự thánh chừng nào, thì ra gan chì phổi đá, chẳng còn trông ơn Chúa ban cho ăn năn đi gì nữa.

TÍCH XXXXV

Tội phạm sự thánh làm cho mất đức tin.

Ông thánh Cypriano kể lại rằng : Phô anh em hãy nghe tôi nói sự tôi thấy nhãn tiền, và xin làm chứng tỏ rõ : Là có một đờn bà kia có đạo đã cả lòng ăn của quải cúng cho ma quỉ, rồi nó lại làm càn dở hơn nữa là đi lan lộn cùng các người bổn đạo mà đi chịu lễ. Mẹ ấy ăn ở bạo ngược làm vậy đã phải tố lộ ra, và phải bị phạt tỏ tường. Vì phép Mình thánh chẳng phải của ăn nuôi phần xác, nếu nó chịu chẳng nên, thật là trở nên thuốc độc hại nó ; vì sự nó phạm sự thánh như cái gươm đâm vào họng nó, và thấu đến ruột nó

phải chết. Mụ ấy vừa chịu lễ vào đoạn, phải đau ruột gớm ghiếc nó phải hoá ra điên cuồng sốt ruột quá lẽ, đoạn phải chết khốn nạn.

Người nữ ấy phỉnh người ta đặng, song chẳng có lẽ phỉnh Đ. C. T..

Thầy Guillois tiên xưng rằng : sự phạm sự thánh là cha sự ngã lòng và sau hết chẳng còn lo ăn năn thống hối.

Thầy ấy thuật rằng : Có một chị có tên là kẻ có đạo, phải đau liệt nặng, người ta đi rước thầy cả cho nó xưng tội. Song khi thầy muốn trao Mình thánh cho người liệt chịu lễ, thì người liệt nói với thầy cả rằng : xin cha hãy lui ra mà về ; vì cả đời tôi chỉ chịu lễ có một lần mà thôi : là chịu lễ phạm sự thánh. Bây giờ tôi phải hư mất đời đời rồi. Đoạn người liệt dẫy đụa đau đớn khốn nạn mà trút linh hồn trong cơn ngã lòng rủn chí vì sự chịu lễ chẳng nên.

ĐOẠN XV

Về sự chịu lễ lần đầu.

TÍCH XXXXVI

Truyện Tổng giám mục De Quélen

Ngày rước lễ lần đầu là một ngày rất trọng rất quí báu cho hết thảy mọi người có đạo. Những con trẻ có đạo, đặng cha sở cho dọn mình chịu lễ, thì lo lắng dọn lòng rất kỹ cang, cho đặng rước Chúa cả trời đất ngự đến trong linh hồn mình lần đầu hết. Có những nhà đạo đức gìn giữ những tờ tượng bằng chứng ngày rước lễ lần đầu, hằng treo những bức ảnh ngày tháng mình chịu lễ lần đầu vào nơi trọng nhứt trong phòng. Cái thói quen lo lắng về sự chịu lễ lần đầu, sinh nhiều ơn thánh và những ích qui trọng ngày sau.

Đức cha Chapuis kể lại trong sách người chuyện sau nầy về Đức cha De Quélen tổng giám mục thành Paris. Nguyên hồi năm 1831 toà giám mục chính thành Paris, phải cướp bốc, và bị tàn phá. Các của quí vật, những sách vở, những sách viết rất thông thái phải

quăng xuống sông Seine hay là phải ngọn lửa thiêu hủy. Đức giám mục De Quélen lấy làm đau đớn và tiếc, nhứt là người tiếc vì mất bức ảnh nhắc lại cuộc rước lễ lần đầu, là của người lấy làm một kỷ niệm rất quí báu. Khi quân dữ quăng những của cải ra ngoài đàng, tình cờ có tên lính gác nhà nước, lượm đặng bức ảnh kỷ niệm của đức giám mục người ta liệng ra ngoài sân. Người lính ấy giữ lấy đem về giao cho vợ mình.

Bà nầy là người tốt đạo ở họ Saint-Méry thấy bức ảnh của Đức giám mục, liền nhận mà đem giao cho cha bổn sở để khi có thế tiện dâng lại cho Đức cha.

Mà thật may Đức giám mục de Quélen đến làm phép thêm sức tại họ Notre Dame de Bonne-Nouvelle là họ ở gần họ St Méry. Đức cha lại đến thăm dùng bữa tại nhà cha bổn sở, và buổi ngồi bàn ăn Đức cha nói chuyện vui vẻ về ngày rước lễ lần đầu, và người nói đã nhờ ngày ấy mà đặng yên ủi khoái lạc trong cả và đời. Người cũng kể lại đã phải mất bức ảnh kỷ niệm, người lấy làm qui báu lắm. Tức thì cha sở liền cất tiếng lên trình Đức cha, và dâng trả bức ảnh kỷ niệm ấy. Đức cha de Quélen

vừa xem thấy bức ảnh ấy, liền vui mầng quá lẽ chảy nước mắt ra, vì không ngờ mà đặng lại. Người trở về sở giám mục, mà lấy làm hoan hân chẳng khác nào đã đi đánh giặc, mà chiếm đặng một thành nào. Người muốn đền ơn người bổn đạo ấy thì gỏi cho bà ấy một bức ảnh hình bóng người.

Ta hãy bắt chước, mà lấy sự chịu lễ lần đầu làm trọng, và nhớ lại những đều ta dốc lòng cho đặng ăn ở xứng đáng kẻ có đạo.

TÍCH XXXXVII

Ta phải ước ao dọn mình chịu lễ lần đầu.

Truyện ông thánh Gérard Majella

Ông thánh Gérard Majella hồi còn nhỏ nhỏ hằng tríu mến ước ao đến nhà thờ, và ở đó lâu giờ trước nhà tạm một cách vui vẻ lắm. Hễ đến buổi chiều, khi chuông đánh kêu bổn đạo đến viếng Mình Chúa, thì người liền chạy mau chơn đến nhà thờ, miệng thì kêu, tay thì kéo lôi mấy trẻ nhỏ khác đến làm một với người. Người nói với mấy trẻ rằng : Anh em ta hãy đi viếng Đ. C. G. phải bị giam trong nhà tạm.

Vừa khi người đặng nên 10 tuổi, thì người khỉ sự rước lễ lần đầu một cách sốt sắng như Thiên thần, làm cho những kẻ qui xem lễ lấy làm động lòng lắm. Từ ngày ấy mà đi, người chỉ ước ao một đều là hằng ngày nuôi mình bằng Mình thánh Chúa. Cha linh hồn người thấy người có lòng sạch sẽ và nhơn đức cách lạ, nên dầu người còn nhỏ tuổi mà cũng cho người chịu lễ cứ hai ngày một lần.

TÍCH XXXXVIII

Về thánh nhơn Ligorio

Đức cha Chapuis có kể tích rằng : Có một bà sang trọng ở thành Torre dell Annunziata sống một đời với ông thánh Ligorio kể lại khen ngợi thánh nhơn có lòng trọng mến phép thánh Thể cùng thương mến trẻ con là trùng nào. Bà ấy thuật lại rằng : Tôi có một cháu gái, nó còn nhỏ lắm, mà tỏ lòng mộ mến ước ao rước Đ. C. G. ngự vào lòng. Nó vừa hiểu đặng Đ. C. G. ngự trong phép cực trọng thánh Thể, khi ấy nó mới nên ba tuổi, mà hễ nó gặp thầy cả nào thì nó cũng xin trao Mình thánh

Chúa cho nó. Tại nhà nguyện của tôi có thầy cả đến làm lễ, nó chạy lại chịu lễ, song thầy cả thấy nó nhỏ quá, nên chẳng trao Mình thánh cho nó ; nó liền bệu bạo khóc ròng ; thầy cả thấy vậy muốn giả ngộ tưởng là trẻ nhỏ chẳng hiểu, nên an ủi nó rằng : Thôi con hãy vô trong phòng, cha sẽ trao Mình thánh Chúa cho. Song nó liền đáp lại : Nào đặng đâu, Đ. C. G. ngự thật trong nhà thờ, chẳng có ở trong phòng cha đâu.

Khi trẻ nữ nầy nói về sự chịu Mình thánh Chúa, thì nó nói thông suốt lắm và tỏ ra lòng sốt sắng kính mến Chúa. Nên vừa khi đặng 4 tuổi, gặp đặng một thầy cả, nghe thấy trẻ hiểu rõ và có lòng nhơn đức, thì lấy làm vui lòng sa nước mắt liền cho phép trẻ ấy chịu lễ, nó lấy làm khoái lạc không lưỡi nào nói đặng. Cách ít lâu tôi nói với nó, ở tại Pagani có một đấng nhơn đức là Đức giám mục Ligorio thương yêu trẻ con lắm, người ưng cho các trẻ chịu lễ, có lẽ người cũng nhận nó mà cho chịu lễ. Nó nghe vậy bèn ước ao đến họ Saint-Michel cho đặng gặp cha thánh Ligoriô. Tôi bằng lòng đem nó đi đến phòng gặp cha già thánh Ligoriô đang mệt mỏi ngồi nơi ghế dài,

R.F. IMPRIMÉS

Người liền kêu cho phép trẻ nhỏ ấy đến cùng tỏ mặt hiền lành với nó. Nó liền chạy đến gần người và xin hôn tay. Phần tôi là người phụ nữ chẳng dám vào, song có một thầy dòng đưa tôi vào, tức thì Đức giám mục cho phép tôi ngồi kề một bên nó. Tôi nghe nó nói thưa truyện với đấng giám mục thánh, nó ước ao chịu lễ lắm, mà chỉ đặng một thầy cả trao Mình thánh cho mà thôi. Cha thánh Ligoriô nghe nó nói, liền cất tiếng lên mà rằng : Ôi ! Thà cho trẻ sạch sẽ như Thiên thần nầy chịu lễ, hơn là cho những người bổn đạo lòng đầy những tội lỗi. Khi ấy thánh Ligoriô hỏi con trẻ về những lẽ đạo, mà thấy trẻ ấy biết đủ các lẽ thì người dặn bảo nhiều đều, nhứt là biểu trẻ ấy hãy cầu nguyện cùng Chúa cho kẻ có tội ăn năn trở lại. Sau hết thì người dặn trẻ ấy rằng : Ớ con, con đừng dính bén người nào thế gian, con hãy kết hiệp cùng Đ. C. G. cách chí thiết mà thôi. Con hãy lấy làm quí báu và làm trọng là cho Người ngự vào lòng con. Cho dầu Đức pha-pha có khấng đến trong nhà con, thì con khoan ra mà gặp người, hãy ở lại làm một với Chúa, hãy lấy làm phước lộc ở kề một bên Người. Trẻ nhỏ nầy khi ấy mới

đặng năm tuổi mà thôi, mà thánh Ligoriô xin nó hằng ngày hãy đọc cho người một kinh để xin cho đặng ơn chết lành, người nói với trẻ ấy rằng : Đ. Ç. T. hằng kêu cha về với Chúa mỗi thì khắc.

Người cũng mỉn cười dịu dàng với nó và sau hết làm phép lành từ giã nó. Thấy thánh nhơn tỏ cách dịu dàng, hằng ước muốn cho ai nấy ước ao chịu lễ là đều trọng quí hơn hết mọi sự. (cité par Bertier)

TÍCH XXXXIX

Đấng Chơn phước Marie des Anges.

Đấng Chơn phước Maria Thiên thần, hồi mới nên bốn tuổi, hằng tỏ lòng ước ao chịu lễ lắm, hễ người càng lớn, thì càng tríu mến phép Mình thánh Chúa. Một đôi khi Người tỏ ra cho bà mẹ mình hay là một thầy cả nào, mà xin có thể nào cho mình đặng nếm lấy phước trọng ấy ; song khi ấy chẳng ai thèm nghe người. Có một lần kia, người thấy mấy kẻ lớn đến dự bàn thánh, thì người tỏ hết lòng ước ao cùng chảy nước mắt ra ròng ròng,

tức thì người liền quì gối đến toà giải tội, xin xưng tội cùng thầy cả. Thầy cả hỏi cớ sao người khóc, thì người thưa lại cùng thầy cả : tại người ước ao chịu lễ mà chẳng đặng. Thầy cả tưởng dỗ con nít, liền nói với người rằng : Mỗi lần con thấy kẻ khác chịu lễ, thì con cũng cứ mở miệng ra, đoạn ngậm miệng lại ; thì cha ước chắc Đ. C. G. sẽ vào trong lòng con. Con trẻ tin mà làm như vậy, mà lấy làm vui mừng lắm, cùng đã đặng an ủi thiêng liêng lạ lùng, đến đỗi có lần trẻ Maria ấy phải ngất trí nhiều giờ lâu.

TÍCH L

Về thánh trẻ Imelda

Trẻ thánh Imelda Lambertini hồi mới 11 tuổi đã đặng vào ở nhà phước dòng ông thánh Dominicô ở xứ Bologne, dầu người còn nhỏ bé lắm mặc lòng, mà đã tỏ ra lòng mộ mến chịu lấy phép thánh Thể. Ở trong nước Italia hồi đó, các thầy cả đợi đến tuổi khôn hơn mới cho chịu lễ. Trẻ nữ cứ âu lo xin cha linh hồn cho rước lễ ; song phải từ chối, chẳng đặng

như lòng sở nguyện. Một lần trẻ Imelda thấy các chị nhà phước vào chịu lễ, thì chị nhỏ nầy lấy làm buồn rầu và khóc lóc. Có ngày kia bởi lòng người ước muốn chịu lễ lắm, nên ngửa mặt lên cùng Đ. C. G. mà thầm thĩ với bạn thánh linh hồn mình cùng năn nỉ chẳng đặng rước Người vào lòng. Đang khi mọi người chịu lễ, người than thở làm vậy, tức thì bỗng chốc thấy một hình bánh thánh bay ra khỏi bình thánh, liện lên trên khí mà bay đến trên đầu chị nhỏ Imelda nầy. Các kẻ quì xem lễ, thấy sự lạ nhãn tiền, thầy cả giải tội cũng thấy làm vậy, liền động lòng biết ý Chúa muốn cho trẻ nầy chịu lễ, nên đã lấy Mình thánh mà cho chị trẻ Imelda chịu lễ, và tỏ ra lòng trọng kính chị ấy. Vậy chị nhỏ nầy đã chịu lấy bạn thánh mình lần đầu hết cách sốt sắng phi thường, đoạn ngã xỉu xuống đất vì lửa kính mến, linh hồn bay thẳng về chầu Chúa trên trời. (Livre de l'Eucharistie)

Ta phải lo dọn mình rước lễ lần đầu.

TÍCH LI

Gương ông thánh Aloysio.

Ông thánh Lu-y de Gonzaga biết it nữa

bề trên sẽ cho mình chịu lễ thì người lấy làm vui mầng hớn hở, dầu đặng cả và thế gian thì người chẳng lấy làm phước lộc bằng. Nên người lo dọn mình chí thú chính đính hẵn hoi lắm.

Ngày áp chịu lễ lần đầu, người thức thâu đêm mà cầu nguyện. Buổi mai tản sáng, người lo nguyện gẫm đủ một giờ về lòng lành Đ. C. G. khấng ngự trong phép cực trọng thánh Thể. Đoạn người xét mình coi có sự gì chẳng trọn lành nhỏ mọn trong lương tâm mà lo ăn năn, hoặc xưng tội. Đoạn mới dám đi vào bàn thánh mà chịu lấy Mình thánh Chúa một cách sốt sắng nóng nảy đầy lửa kính mến như thiên thần Sa-ra-phim. Mặt mũi tươi tắn vui vẻ như hoa hường, con mắt đầy sự vui mầng, hằng muốn tuôn nước mắt ra luôn. Người chịu lễ đoạn, lòng trí lấy làm khoái lạc hân hoan vô cùng.

Hỡi những trẻ bé thơ đang lo dọn mình chịu lễ. Hãy bắt chước thánh Lu-y de Gonzaga nầy.

TÍCH LII

Về ông thánh Gioan-Berchmans

Thánh Gioan Bêrêmăng vừa nên mười một tuổi, người đã khao khát ước ao chịu lễ lần đầu. Bề trên dạy trường người học, thấy người có lòng mộ mến chịu lễ, và lòng sạch sẽ thanh tịnh, thì sẵn lòng cho người rước lễ vỡ lòng, nhứt là vì thấy người thông thái đủ các lẽ đạo, lại có lòng nhơn đức sốt mến nữa. Khi ấy Gioan Bêrêmăng tự tình nguyện xin xưng tội chung trót cả đời, và dọn mình kỹ cang chính đính lắm. Đấng bề trên đã cho người rước lễ lần đầu, thì làm chứng Gioan Bêrêmăng nầy có lòng nhơn đức hoạ hiếm, và dường như thấy ánh sáng chói lói trong linh hồn trẻ nầy đã đặng bởi sự rước Mình thánh Chúa mà ra.

TÍCH LIII

Chơn phước Catharina Emmerich

Chơn phước Catharina Emmerich khi đang còn nhỏ dại, thì đã tỏ ra những dấu lạ

lùng sốt sắng kính mến Chúa. Người năng chịu lễ cách thiêng liêng. Nhưng vậy mặc lòng, khi đã đến buổi người phải lo dọn mình chịu lễ thật thì người còn tưởng mình dọn mình chưa đủ. Thật người đã tỏ lòng ước ao nóng nảy lo lắng dọn linh hồn kỹ cang cho đặng rước Đ. C. G. ngự vào lòng cho xứng đáng. Mỗi khi người lo lắng xét mình trong cả và đời mình. Catharina Emmerich hằng xin cha mẹ giúp dạy vẽ cho phải xét các tội thể nào cho kỹ lưỡng. Người nói rằng : Tôi chẳng muốn để tối tăm trong linh hồn, đừng để giả đò giấu diếm hoặc ở quanh quẹo cách nào trong linh hồn tôi. Nếu có đấng Thiên thần nào hiện đến, mà tôi thấy có chút gì quanh quẹo, thì tôi sẽ thưa cái đó là của ma quỉ, vì ma quỉ hay tìm núp ẩn trong góc nọ góc kia, lại giấu những vít lằn quanh co trong linh hồn.

Thánh Catharina Emmerich thật lòng khao khát ước ao phú trót mình một cách trọn hảo cho Đ. C. T.. Bởi vậy từ ra khỏi nhà đi đàng đến nhà thờ, thì con mắt chăm chỉ ngó xuống chẳng xem ngang xem ngửa, cho đặng khỏi lo ra giông dài, và giữ mình yên tịnh hằng

suy đến Chúa. Người quyết một lòng lấy hết lực hồn xác mà lo một việc Chúa, bởi đó người hằng dâng mình cho Chúa, hầu tế lễ mình cho sáng danh Chúa, cùng làm ích cho người ta. Sau khi người đã chịu lễ một cách sốt sắng nóng nảy, thì người xin Chúa ban cho người một ơn nầy, là xin Chúa làm cho người trở nên một con trẻ tốt lành. Chúa đã nhậm lời người, mà cho theo lòng người sở nguyện.

Vậy thánh Catharina Emmerich đã dâng mình cho Chúa cho trọn, mà chẳng để phần nào lại cho mình.

TÍCH LIV

Bà thánh Véronique Guliani

Bà thánh Vêronica Guliana khi mới lên 10 tuổi, người dọn mình rất sốt sắng nhơn đức cho đặng rước lễ lần đầu. Chúa đã cho người một ơn lạ lùng hoạ hiếm : Là khi bà thánh nầy chịu Mình thánh Chúa vào lòng đoạn, thì nghe trong trái tim bắt nóng nảy một cách dễ chịu, và lấy làm khoái lạc lắm. Trẻ thánh nầy thật thà, tưởng mọi người chịu

lễ lần đầu cũng đặng ơn như vậy. Nên khi đã trở về nhà cha mẹ, thì thánh Vêronica nầy, cứ sự đơn sơ thanh tịnh mà hỏi mấy chị lớn tuổi hơn : khi rước lễ vào lòng, trái tim có đặng nóng nảy vui sướng lâu làm vậy chăng ? Các chị người nghe hỏi, thì lấy làm lạ, và biết là Chúa đã thương em Vêronica mình cách riêng, mà cho ơn lạ lùng như vậy.

Thật kẻ dọn mình rước lễ càng sốt sắng chừng nào, thì đặng ơn Chúa càng bội hậu dường ấy.

TÍCH LV

Những ơn ích rất trọng bởi chịu lễ lần đầu cho nên.

Bà De Maintenon chép truyện thuật về đức ông Dauphin là thân phụ vua Lu-y XV. Từ khi đức ông de Bourgogne đã chịu lễ lần đầu rồi, thì chúng tôi thấy người mất hẳn những tính xấu hồi còn thơ ấu, vì nếu như đức ông Dauphin mà cứ giữ những tánh nết xấu ấy, ắt là có hại cho hậu lai. Khi các quan, và bà con đến chúc mầng cho đức ông, vì từ ngày đức ông chịu lễ lần đầu đoạn, thì đã biết hãm dẹp

những thói xấu tự nhiên mắc phải, tức thì đức ông liền đáp lại rằng : Ôi lẽ nào mà không dẹp đặng, từ khi tôi đã rước lấy Đ. C. T. là đấng hằng muốn cho tôi nên giống như Người, thì lẽ nào mà tôi cứ ở như vậy mà chẳng đổi ra khác sao. Chính Chúa có tính nhơn từ hiền hậu, đã hãm dẹp tính can cường nóng nảy của tôi.

TÍCH LVI

Ông thánh Benoit Joseph Labre.

Ông thánh Benoit Labre khi còn bé thơ đã tỏ ra lòng nhơn đức lắm, mà khi người chịu lễ lần đầu đoạn, người lại càng đổi ra khác hẳn hơn nữa. Người đã nếm đặng của man-na trên trời, thì người chẳng còn thèm khát những của cải dưới thế nữa. Từ khi ấy người khỉ sự nhịn một phần món của ăn người ta bưng dọn cho mình, người lấy mà trao qua cửa sổ bố thí cho một người khó khăn người cho trú đỗ trong nhà. Mỗi lần người đi qua vườn cậu mình mà thấy những trái rớt đỗ, thì Người chẳng dám lượm lặt lấy, vì lấy đều ấy là chẳng trọn lành. Người hằng yêu ở vắng vẻ một mình nói

khó cùng Chúa. Người lấy việc ấy làm khoái lạc lắm. Những ơn ấy, ông thánh Benoit Labre đã đặng, là bởi nhờ sự rước lễ lần đầu sốt sắng mà ra.

TÍCH LVII

Truyện con trẻ Juliô.

Đức giám mục Chapuis kể chuyện như sau nầy : Có một trẻ con mới 11 tuổi tên là Juliô, nó điếc lác, nên khi nghe dạy thì chẳng hiểu đi gì, lại cũng chẳng có lòng sốt sắng gì sốt. Song nó cứ đi theo các trẻ mà đi nghe giảng, cùng làm các việc lành dọn mình cho đặng rước lễ vỡ lòng, sau hết thì thầy cả cũng nhận mà cho nó chịu lễ làm một với mấy trẻ khác. Vừa khi chịu lễ đoạn thì mọi sự trong mình nó đều đổi ra khác, chứng điếc nó cũng lành trọn.

Một đêm kia nó phải ngã bịnh xem ra gấp rúc, nó nói cùng những kẻ đến xung quanh nó mà rằng : Tôi tưởng sẽ phải chết, xin hãy rước thầy cả cho tôi xưng tội. Ai nấy nói với nó rằng : Bây giờ là nửa đêm, để đến sáng thì

sẽ rước cha đến lập tức. Song nó cứ xin luôn mà nói không chắc có kịp sống đến ngày mai chăng ; nó xin rước Cha đến cho gấp. Vừa thầy cả liền đến, và cho trẻ Juliô xưng tội, thầy cả lấy làm lạ và động lòng lắm vì thấy nó xưng tội một cách sốt sắng và tỏ lòng ăn năn tội thống thiết. Thật thấy nó đau đớn trần trọc, song nó chẳng lo gì đến, chỉ lo một việc linh hồn.

Nó xin cha giải tội tha lỗi cho nó, vì nó chẳng nghe lời người răn dạy cho đủ, đoạn nó xin trao Mình thánh cho nó. Nó liền kêu cả tiếng rằng : Lạy cha, xin cha trao Mình thánh cho con, vì con đặng phước rất trọng chịu lấy Chúa một lần nữa. Ngày tôi rước lễ vỡ lòng, tôi lấy làm quí báu là trùng nào. Xin cha hãy cho tôi đặng phước gặp lại một ngày như vậy. Nếu Chúa lòng lành ở với chúng tôi, thì chúng tôi còn thiếu thốn đi gì. Tôi sẽ đặng kết hiệp cùng Người đời đời, thật là phước trọng là trùng nào.

Lạy cha, có phải cha dạy con rằng : Chết mà đặng xưng tội, và đặng rước Mình thánh Chúa vào lòng xong rồi, là phước rất lớn hơn hết mọi phước lộc. Vì nếu con còn sống, có

khi con sẽ phạm tội mất lòng Chúa, thì con phải xuống hoả ngục khổ lắm. Vậy ta nên chết mà lên thiên đàng. Đang khi thầy cả trở về nhà thờ để lấy Mình thánh Chúa, thì nó hết lòng khiêm nhượng xin cha mẹ, thầy dạy, cùng mấy kẻ nó lấy làm mất lòng, tha thứ cho nó. Nó cũng an ủi và vẽ vời về phần rỗi cho em nhỏ nó.

Sau hết nó tỏ ra lòng sốt sắng, vui mầng, và biết ơn thầy cả, mà chịu lấy Mình thánh như của ăn đi đàng. Lúc ấy nó chỉ nói về nước thiên đàng, và hằng kêu xin Đức Mẹ phù hộ cho nó. Vừa đến giờ sau hết thì ma quỉ đến cám dỗ nó, tức thì nó đuổi ma quỉ mà kêu lên rằng : Ớ quỉ Satan, mầy hãy đi ra khỏi đây, tao chẳng có thông công gì với mầy, tức thì nó tiếp mà kêu xin Đ. C. G. ngự trong phép thánh Thể và Đức Mẹ phù hộ.

Đoạn nó an ủi cha mẹ đang đứng khóc một bên nó. Khi miệng nó chẳng còn nói đặng nữa, thì thấy nó cầu nguyện trong lòng, còn nơi môi miệng thì cứ lâm dâm. Đến chiều lại, nó thấy giờ sau hết đã gần đến, thì nó lấy những đồ nó lấy làm quí báu của nó, mà phân phát cho mấy kẻ đứng xung quanh. Nó gượng cồi

lấy ảnh Đức Bà nó đang đeo nơi cổ mà cho em nhỏ nó, mà nói rằng : Em hãy lãnh lấy cái tượng nầy, anh chẳng cần nữa, anh sẽ lên thiên đàng, sẽ đặng xem thấy mặt Đức Bà tường tận. Sau hết nó xây lại bên mấy người có mặt đó mà nói rằng : Ai nấy đừng có khóc làm chi, Chúa rất tốt lành vô cùng, hãy ra sức kính mến làm tôi Người hết lòng, thì ta sẽ đặng gặp nhau trên nước thiên đàng. Khỏi một chốc, nó liền trút linh hồn cách êm ái dịu dàng.

Truyện nầy Đức Cha Chapuis thuật lại mà giục lòng các trẻ lo dọn mình chịu lễ lần đầu cho chín chắn sốt sắng, thì sẽ đặng nhờ muôn ơn bội hậu bởi phép cực trọng thánh Thể mà ra. (Plans d'instructions catéchistiques ; vol III. Chapuis)

TÍCH LVIII

Ta phải lo cho trẻ con chịu lễ lần đầu chính đính, kẻo để nó chịu lễ phạm sự thánh mà sinh nhiều điều thiệt hại cả thể

Trong sách bài giảng kinh nghĩa (Vol-III) Đức cha Chapuis có thuật lại rằng : Trong

một thành lớn nước Pháp các thầy cả dọn con nít rước lễ lần đầu rất trọng thể. Khi đã giảng cấm phòng đoạn thì mọi người ước ao mau đến ngày rước lễ. Ngày ấy trời xem quang ánh, mặt trời xem ra sáng suốt hơn mọi khi, tỏ ra Đ. C. G. sẽ ngự khởi hoàn trọng thể trong lòng những trẻ con vô tội. Xem mặt mấy trăm con nít có vẻ vui mầng hớn hở, tươi như hoa hường hoa huệ dâng cho Chúa. Trong đám trẻ con ấy chỉ có một đứa xem mặt buồn phiền, có vẻ lo lắng áy náy. Vừa đó khỉ sự tế lễ misa trọng thể, nào là hát những bài ca vịnh thanh bai dịu ngọt làm cho lòng ai nấy hưng tâm khoái dạ. Những vòng nguyệt nhà thờ dội lại những tiếng thảnh thót, xem thấy các trẻ đầy dạ vui mầng trông cậy và cháy lửa kính mến Chúa. Kế đến buổi rung chuông lên hiệu ai nấy vào chịu lễ, thấy các trẻ tay chấp, miệng thầm thĩ than van năn nỉ nói khó cùng Chúa, ngó đến mí con mắt các trẻ rươm rướm tuôn đượm nước mắt vì mầng rỡ! ít nữa đặng phước rước Đ. C. G. ngự vào lòng. Các trẻ vừa vào chịu lễ, đều đặng gội nhuần ơn Chúa.

Song đang cuộc hân hoan như vầy, ai nấy

đều hãi hùng kinh khiếp là thấy một trẻ vừa vào rước Mình thánh Chúa đoạn, tức thì bổ ngửa xỉu ra. Ai nấy vội vã chạy đến đỡ nó dậy, ngờ là trẻ yếu đuối bị xầm mà té. Mọi người thấy nó tái mét và chẳng còn hiểu biết gì hết, bởi bất tỉnh nhơn sự.

Người ta đỡ nó ra ngoài nhà gần đó và lo thuốc men chữa nó. Bà con xúm lại đi rước thầy thuốc, song thầy thuốc đến khán mạch, thì không còn trông cứu cho sống đặng. Khi làm lễ đã xong, thầy cả là đấng giải tội cho nó vội vàng đến thăm. Người kêu nó, song chẳng nghe trả lời. Người cũng cứ kêu lại nữa, nó cũng làm thinh. Vừa khi ấy thấy máy động cách đau quặn ruột, thân thể bẻ mình, cặp con mắt mở trợn ra. Thầy cả lấy lòng thương xót an ủi vuốt ve nó, cùng ôm lấy nó mà nói những lời thiết yếu với nó. Song trẻ khốn nạn ấy mở môi miệng tím ngắt và nói nhỏ tiếng rằng : Con đã rước lễ phạm sự thánh. Nó nói đoạn, liền xây mặt vào vách, mà tắt hơi.

Ấy gương khốn nạn là trùng nào ! Tay công thẳng Đ. C. T. phạt đứa bé cả lòng phạm sự thánh chẳng lo dọn mình cho chín chắn. Hỡi các đấng có việc bổn phận lo cho

trẻ con, và hỡi các trẻ hãy lo dọn mình chịu lễ lần đầu cho chính đính, kẻo phải khốn nạn như đứa trẻ kể trên nầy. (Huguet : Importance de la première communion)

TÍCH LIX

Một học trò ở trường kinh thành Paris phạm sự thánh.

Có một học trò ở trường học tại Paris mỗi khi đi nghe dạy kinh nghĩa, thì trò ấy lấy làm khinh thị, lại chẳng muốn nghe lời giáo huấn các cha dạy mình. Trẻ ấy làm biếng nhác, đọc kinh cầu nguyện cũng chẳng sá màng tới, trò ấy mắc một tính nết xấu xa phạm tội trọng mà chẳng khi nào chừa. Đến kỳ các trẻ dọn mình chịu lễ vỡ lòng, thì trò ấy cũng cả gan liều mình đi rước Mình thánh Chúa.

Từ đó mà đi trò ấy phải lương tâm cắn rức chẳng khi đừng, dầu một giây phút thì nó phải áy náy luôn. Dầu làm đi gì nó cũng chẳng đặng bằng an, chẳng hề đặng vui vẻ, cơn thạnh nộ Đ. C. T. phạt nó hằng hiện đến trong trí luôn. Hễ đến giờ chúng bạn ra chơi thì nó lại đi trốn lánh ở một mình gặp núp xó nọ, ẩn chỗ kia,

lương tâm phải cực lực như hình khổ phạt nó chẳng khi đừng.

Có một ngày kia các học trò cả trường đặng phép đi dạo trong một làng gần thành Paris, ở đó có một nhà máy sắt rất to, có nhiều trục đỡ lên xuống, lại có bánh xe to, có nồi máy nước đẩy chạy lia lịa. Ai nấy đều phân chia nhau đi chơi, có toán đông học trò hội nhau lại hát bài ca vịnh cho giải trí. Vừa hỏi nhau phải hát đi gì, mỗi một học trò đều ưng xướng hát bài Dies irœ (Ngày ngãi nộ) là bài hát cho kẻ chết. Thật sự tình cờ mà lạ thay ! Ai nấy mới xướng hát có hai câu, vừa nghe tiếng kêu gớm ghiếc, làm cho các trò đang hát phải làm thinh. Trò khốn nạn phạm sự thánh kia, đi tách ra, mà đến gần những bánh xe các máy đang chạy, rủi máy vướng lấy áo trò ấy kéo lôi cả cánh tay mà lăng lộn cuộn cả mình nó đi theo vòng với bánh xe trong máy, và trong một giây phút nghiến thân xác nó ra tan. Thật là tiền định Đ. C. T. để cho các trò anh em bạn nó hát bài Dies irœ, dies illa, ngày ngãi nộ là ngày của nó dường như đưa đám nó. Thấy gương ấy ai nấy phải thất kinh.

ĐOẠN XVI

Về sự chịu lễ như của ăn đi đàng

TÍCH LX

Khi ta liệt nặng, ta phải ước ao chịu lễ như của ăn đi đàng đưa ta về nước thiên đàng.

Bà thánh Juliana Falcomeri bởi hãm mình nhặt nhiệm, tì vị phải yếu đuối đến đỗi chẳng lẽ chịu lấy của gì vào lòng đặng nữa. Người phải cùng tận yếu liệt, song dầu đau đớn thể nào mặc lòng người hằng giữ mặt vui vẻ bằng tịnh.

Người chỉ lấy một đều làm cực trí buồn bã mà thôi, là vì đau bao tử khốn khổ chẳng có lẽ gì mà chịu Mình thánh đặng. Bà thánh ấy lấy lòng khiêm nhượng xin thầy cả, nếu chẳng cho người chịu lễ đặng in các kẻ khác, thì ít nữa khấng để Mình thánh Chúa lên trên ngực mình. Thật sự lạ thay, bởi bà thánh ấy có lòng sốt mến ước ao chịu lễ cách lạ lùng, nên Chúa chìu theo ý bà ấy : Là vừa khi Mình thánh Chúa vừa đặt trên ngực bà

thánh ấy, thì Mình thánh Chúa liền biến mất. Kế đó bà thánh ấy liền trút linh hồn, mặt mày hớn hở tươi tốt như thiên thần. Thầy cả và mọi người tìm xét chẳng biết Mình thánh đã biến hoá đi đâu. Song khi rửa xác thánh nữ đầy tớ Chúa, thì ai nấy thấy rõ ràng nơi chỗ trái tim người có in hình như con dấu đóng vào thịt cái hình ảnh bánh thánh có hình Đ. C. G. chịu nạn.

Phần ta khi liệt lào lâm cơn bịnh nặng, hãy lo chịu Mình thánh hầu đặng kết hiệp cùng Đ. C. G. cho trọn (Brév. 19 Juin).

TÍCH LXI

Ông thánh Guillemmô giám mục chính dòng Citeaux, khi người hòng sinh thì, thì người nài xin các thầy cả đưa Mình thánh Chúa cho người. Dầu người phải liệt yếu gần hấp hối, nằm trên giường chẳng cụ cựa đặng nữa mặc lòng, và chẳng còn uống đặng một giọt nước nào nữa, song khi thầy cả đem Mình thánh vừa đến nơi, thì người vui mầng hớn hở, bỗng chốc tự một mình gượng chỗi dậy, làm cho các kẻ xung quanh xem thấy

lấy làm sững sờ. Xem ra như ngọn lửa gần tắt, liền đỏ sáng ra một lần sau hết, trước khi sinh thì mà về trước toà Chúa ; khi Mình thánh đã đến gần, thì người chỗi dậy, cúi mình xuống thờ lạy Mình thánh Chúa, tỏ hết lòng kính tin và cử chỉ rất khiêm nhường mà chịu Mình thánh như của ăn đi đàng. (Surius).

Hỡi kẻ liệt lào, khi chịu lễ, hãy gắn công ra sức tỏ lòng cung kính phép thánh Thể cực trọng.

Kìa ta nghe lời ông thánh Aucuxitinh khi đã liệt nằm trên giường chết, mà chịu Mình thánh Chúa, nầy những lời thiết yếu rằng : Lạy Đ. C. G. là của lễ làm cho chúng tôi đặng giao hoà lại cùng Đ. C. T.. Tôi xin thờ lạy Chúa là đấng sinh thành và cứu chuộc tôi. Lạy Chúa là thầy thuốc chữa tôi cho lành đã. Tôi xin thờ lạy Chúa tôi là bánh thường sinh có sức lực làm cho chúng tôi đặng vững vàng mà đi đến nơi hằng sống đời đời. Lạy Chúa tôi là đấng dung thân vững đỡ cho tôi trong cơn ngặt nghèo tai nạn. Lạy Chúa tôi, Chúa là phần thưởng hằng sống đời đời cho tôi.

TÍCH LXII

Về ơn ích bởi rước lễ là của ăn đi đàng mà ra.

a) Trong nhựt trình Noël kể lại rằng : Có một người phải đau bịnh hiểm nghèo khi đã chịu phép xức dầu rồi, cách ít giờ trước khi chết đã phải cơn cám dỗ dữ dằn, phải ngã lòng cách lạ, tưởng phải thua. Song khi cha linh hồn bày vẽ cho : Có ưng chịu Mình thánh như của ăn đi đàng chăng. Người ấy bằng lòng chịu. Khi vừa chịu lễ đoạn liền khỏi cơn cám dỗ, và đặng vui vẻ tươi cười mà chết bằng an hết lòng trông cậy Chúa.

b) Ông thánh Gioan Chrysostomô đã kể lại chắc chắn mình đã nghe một đấng thánh Chúa tỏ ra cho biết rằng : Hễ bao nhiêu kẻ hòng sinh thì, mà đặng chịu Mình thánh Chúa như của ăn đi đàng cho nên, thì đặng giữ mình khỏi tội và đặng các thiên thần gìn giữ.

c) Ông thánh Nicolao de Tolentino khi gần sinh thì, người xin chịu Mình thánh như của ăn đi đàng. Người nói rằng : Tôi xin chịu lễ, vì Mình thánh Chúa như của ăn đàng, có

sức cứu tôi cho khỏi ngã trong khi đi đàng đến nơi quê thật, lại nên nơi vững vàng chống trả thần dữ Belial đến mà giục tôi ngã thua, thì tôi sẽ đối địch mà nói rằng : Lạy Chúa là đấng bênh vực tôi, tôi sẽ khinh chê những kẻ nghịch thù cùng tôi. Đang khi anh em các thầy đến đọc kinh cho người, thì người xin thầy cả ban phép giải tội một lần sau hết cách trọng thể, đoạn hết lòng sốt sắng, khóc ròng ròng mà chịu lấy Mình thánh Đ. C. G. mà nói rằng : *Benedictus qui venit in nomine Domine.* Phước trọng cho kẻ lấy tên Chúa mà đến.. (Surius).

ĐOẠN XVII

Ta phải tỏ lòng cung kính phép Mình thánh Chúa khi thầy cả đem cho kẻ liệt.

TÍCH LXIII

a) Trong nước Hiphanho có thói quen rất tốt. Là hễ lần nào có duyệt binh, mà có Mình thánh Chúa đi ngang qua, thì lính phải xổ cờ giơ ra, tỏ lòng kính tôn Mình thánh ngự ngang qua. Thói quen tốt lành nầy có trong nước Hiphanho là nhờ vua có đạo lập ra tỏ lòng kính tôn phép thánh Thể, để bồi thường những sự vô phép phạm sự thánh mà ra.

b) Lại trong nước Hiphanho hễ khi nào có xe cộ đấng nào kẻ lớn kẻ cả trong nước, hoặc xe đấng làm vua ngự qua tình cờ gặp Mình thánh thầy cả đem đưa cho kẻ liệt, thì có thói quen đấng ấy xuống khỏi xe và mời thầy cả lên ngồi xe, còn đấng ấy đi bộ hầu theo. Thật là thói quen rất tốt lành kẻ có đạo.

c) Có cha sở họ Val d'Ajol ngày kia phải đi đàng mệt nhọc đến họ Plombière, cha mặc áo các phép cùng mang giây stola, cha đem Mình thánh Chúa đi đưa cho kẻ liệt trong một xóm xa họ mình. Bỗng chốc nghe tiếng nhiều xe chạy rộn ràng, làm cho cha chẳng cầm trí đặng mà nguyện gẫm, cha ngó lại thì thấy hoàng đế Napoléon III đi cùng quan quân hầu hạ đang đi dạo mát ở chỗ Hérival và làng Val d'Ajol mà soạn về nơi gọi là Feuillée-Nouvelle cho đặng dùng cơm trưa ngoài cánh đồng. Khi vua vừa đến trước mặt cha sở thì truyền dừng xe lại mà chào cha sở rằng : chào cha, cha đi đưa Mình thánh Chúa phải chăng ? Cha thưa lại : phải. Tức thì vua quì xuống cho cha giơ Mình thánh Chúa ban phép lành, đoạn vua chổi dậy truyền cho quan tướng theo hầu : Phải nhường một chỗ cho cha sở lên ngồi trên xe. Tức thì quan tướng Fleury làm dấu cho cha sở lên xe thứ hai, ngồi với người. Cả toán xe liền trẩy đi.

Khi hoàng đế Napoléon đến chỗ đã định. Vua đi đến trước đoàn lũ đoạn đi chơn không đến trước Mình Chúa, mà hỏi cha sở đang cầm Mình thánh Chúa rằng : Thưa cha, có

phải cha còn muốn đi xa hơn nữa phải chăng? Cha sở đáp lại rằng : Thưa Đức vua, tôi muốn đi đến họ Feuillée-Dorothée. Vua liền rằng : Vậy thì xin cha hãy lên ngồi nơi xe của tôi. Khí ấy Đức vua Napoléon xây mặt lại mà nói với quan hầu người mà rằng : ông hãy dạy đưa cha đi cho đến nơi người muốn. Cha sở bước lên xe vua mà đi cách 20 phút thì đã đến nơi chòi người kẻ liệt khó khăn. (Catéchisme en exemples)

Ấy gương tôn kính phép cực trọng thánh Thể, ta hãy bắt chước hâm mộ tôn kính phép cực trọng khi có thế gặp đặng các đấng thầy cả đem đưa Mình thánh cho kẻ liệt giữa đường sá.

d) Chúa phạt kẻ nhạo báng phép Mình thánh khi thầy cả đem đưa cho kẻ liệt.

Năm 1348 ở họ Fribourg trong tỉnh Alsace, có một thầy cả đem Mình thánh Chúa cho kẻ liệt ; người đi qua ngang một nơi, người ta đang múa nhảy. Anh bầu gánh, chủ bạn múa hát, nghe tiếng chuông nhỏ rung lên hiệu, thì nó ngừng lại mà nói rằng : Anh em ta hãy nghỉ, thôi đã. Kìa có Mình thánh Chúa đi qua.

Song rủi thay có một mẹ đờn bà vô đạo trả lời rằng : Thây kệ. Ta cứ lo múa hát... Nó lại thêm lời lộng ngôn phạm thượng khinh dể. Mọi người vỗ tay dùa theo lời nhạo báng nó, đoạn cứ việc múa nhảy hát xướng. Hỡi ôi ! Phép công thẳng Đ. C. T. ! Bỗng chốc có trận tố, giông gió dữ tợn thổi xung quanh rạp múa hát, lại có sấm sét kinh hoàng. Mọi kẻ múa hát bị sét đánh, ai nấy đều chạy tầu tán chẳng biết chi là chi nữa. (Giry vie de saints).

e) Một gương khác nữa làm cho ta thêm lòng tôn kính phép thánh Thể khi thầy cả đem đưa cho kẻ liệt. Kìa mỗi lần ông Théodose là đức ông de Briançon, dầu nửa đêm mà nghe tiếng chuông nhỏ lên hiệu có thầy cả đưa Mình thánh cho kẻ liệt, thì dầu phải mất ngủ mặc lòng, người đánh thức đầy tớ dậy, mỗi người cầm mỗi cái đèn quì lạy Mình thánh Chúa, đoạn chạy theo đi hầu. Đức ông Théodose nói rằng : Chính ban đêm là giờ quan quân mệt mỏi phải nghỉ, thì đấng làm vua rảnh rang phải thế lại mà theo chầu chực hầu hạ vua cả thượng đế.

ĐOẠN XVIII

Ta phải siêng năng đi viếng Mình Chúa.

TÍCH LXIV

a) Sách cha Bertier có kể lại : Bà tước bá Feria là đờn bà già cả đã 80 tuổi ; bà mặc áo dòng bà thánh Clara. Bà lấy sự quì chầu dưới chơn bàn thờ Mình thánh làm ngọt ngào vui sướng lắm. Có một bà sang trọng bà con hỏi bà Feria vì lẽ gì có sức ở lâu giờ trước bàn thờ làm vậy ? Bà Feria trả lời rằng : Nào có lạ gì ! Tôi ở đó cho đặng xin sự hằng sống đời đời cho tôi.

b) Ta hãy xem ông thánh Phanxicô Xavier, ông thánh Phanxicô Régis, hễ người đi giảng mệt mỏi rồi, thì người đến trước bàn thờ chầu Mình thánh cho đặng lấy sức lại. Ông thánh Phanxicô Régis quì chầu Mình thánh, mà rủi kẻ giữ cửa chẳng biết mà đóng cửa lại, thì ở đó thâu đêm mà thờ lạy Mình thánh Chúa.

c) Ông thánh Phanxicô Borgia mỗi ngày người đi chầu Mình thánh Chúa bảy lần.

đ) Đấng có lộc Phanxicô Joseph là thầy dòng Caramelô chẳng khi nào qua ngang nhà thờ mà chẳng vào cho đặng quì chầu viếng Mình thánh Chúa. Người nói lý cho kẻ hỏi người rằng : Ở đời chẳng có tôi tớ nào đi ngang trước mặt chủ nhà mà chẳng làm dấu tỏ lòng tôn kính.

e) Bà thánh Madalena de Pazzi mỗi ngày đi viếng Mình thánh Chúa ba mươi lần.

f) Ông thánh Phanxicô d'Assise chẳng có việc gì người tính toan, mà chẳng vào nhà thờ quì cầu nguyện trước Mình thánh Chúa.

g) Ông thánh Thomas Aquinata khi phải bối rối chẳng biết phân giải về sách lý đoán thể nào, liền chạy vào nhà thờ, cầu nguyện với Đ. C. G. ngự trong nhà tạm chỉ dạy soi sáng trí khôn, liền đặng đành rành phân giải.

h) Thánh nhơn Vincente đệ Phao-lồ khi phải lập sở nọ sở kia, liền đến nói khó thầm thĩ bàn hỏi với Đ. C. G. ẩn tính oai nghi trong phép cực trọng thánh Thể. Người đã nhờ cách bàn hỏi thể ấy mà làm nên nhiều công việc lớn lao quá trí loài người hiểu thấu cùng làm cho mọi đời phải lấy làm lạ công việc người làm.

1) Chơn phước François de l'Enfant Jésus là thầy dòng Caramelô đi chơn không, hồi còn đang thì là một người khờ dại hơn mọi người, đến đỗi cha người chẳng muốn nuôi người nữa, dạy đem người đi phương xa cho người đừng về nhà cha mẹ nữa.

Trai François thấy cha mẹ bỏ tất tưởi chẳng biết đi đâu, liền chạy vào nhà thờ, ở đó phú mình cho Đ. C. G. ngự trong nhà tạm, xin mặc thánh ý Người lo liệu. Người năng đến viếng Mình thánh làm vậy, thì đã hoá nên như một nhơn đức cả thể và sau đã ăn ở rất thánh nhơn đức và khôn ngoan hoạ hiếm, đến đỗi các vua, các giám mục, các tổng giám mục phải đến bàn hỏi cùng người và lấy làm hân hạnh bàn chuyện cùng xin người dạy vẻ cho.

ĐOẠN THỨ XIX

Về sự chầu Mình thánh Chúa đặt ra ngoài.

TÍCH LXV

Ta hãy siêng năng đến chầu thờ lạy Mình thánh Chúa đặt ra ngoài nhà chầu, hoặc buổi làm phép lành Mình thánh.

Đức thầy Chapuis làm giám mục bên nước Thiên-trước có kể lại rằng : Ở tại thành Paris bên nước Pháp có một họ lớn làm lễ chầu Mình thánh trọng thể có vẻ cảm động lắm (Adoration perpétuelle), (lễ chầu liên tiếp quanh năm.) Theo thói quen — ngày áp có đặt Mình thánh ra ngoài nhà chầu — cứ phiên mỗi giờ có bổn đạo thay phiên nhau ban đêm, đến sấp mình trước bàn thờ mà đọc kinh cầu nguyện thờ lạy Mình thánh đang ẩn ngự oai nghi trong phép mầu nhiệm thánh Thể. Vừa chầu đến hai giờ đêm có một người trong đoàn dân sự, xem là một tên lính gác già cả, quì gối thẳng thớm chẳng day động trót hơn một giờ chầu Mình thánh, có ý đợi coi có ai

khác đến thế mình. Đợi đến nửa giờ nữa, cũng chẳng ai đến đổi phiên chầu của mình. Khi ấy lính già cả chồi dậy, vì đã mệt nhọc quá, song chưa chịu thôi về, lính cứ đi đi lại lại nghiêm trang lải rải từ bước, cúi đầu nghiêm chỉnh. Đầu bạc trắng phếu, lại thêm sói nữa — thân mình thẳng thớm giống dường tên lính canh tuần nhà binh, ông già ấy tỏ ra cách tôn kính thờ lạy Mình thánh, có khác một đều là khi ấy không mang súng ống khí giái gì, một cứ để tay cử chỉ nghiêm chỉnh lễ phép. Trong lúc đó có một thầy cả đang còn trẻ, cũng quì chầu canh nơi cung thánh, lại gần ông già lính ấy mà nói rằng : Thưa ông, giờ phiên chầu ông đã quá lâu rồi, xin ông đi nghỉ một chút, đề sau có đến xem lễ. Ông già sốt sắng giơ tay chỉ trên Mình thánh mà nói nhỏ tiếng rằng : Chúa tốt lành ở đó có một mình. Cha trẻ ấy liền đáp lại rằng : Có tôi canh đây, xin ông đi về nghỉ, tôi thức canh cả đêm, mà lại lát nữa sẽ có người đến thế mà chầu đây không sao. Chốc ấy lính già nhơn đức mới đáp lại rằng : Vậy thì đặng, tốt ! bằng không tôi sẽ ở lại đây đến sáng. Ông già cũng trở giọng nói mà thêm rằng : Hết sức còn một

phiên nữa, chẳng có lẽ mà tôi đành bỏ Chúa tốt lành ở lại một mình. Khi lính già đáng kính ấy lui ra, thì thầy cả trẻ nầy sấp mình xuống trước bệ bàn thờ cực thánh, lấy lòng khiêm nhượng hạ mình thẹn thuồng vì thấy mình kém lòng sốt sắng và đức tin mạnh mẽ hơn một người bổn đạo thường.

Trong bổn đạo đời bây giờ cũng có nhiều bổn đạo thường sốt sắng tôn kính phép Mình thánh chẳng thua gì gương mới kể trên nầy, song phần các đấng đạc đức và những người sang trọng có tiếng nhơn đức, nên xét mình lại có khi mình kém lòng tin và sốt mến phép cực trọng thánh Thể trọng đạo. Nên hãy hổ thẹn thầm với những gương tốt lành thể ấy, mà lo ra sức tỏ đức tin chán chường hầu cho mình nhờ và thơm danh sự đạo. (Plans d'instruction. Vol. III page 96).

TÍCH LXVI

Một gương chầu Mình Chúa ban đêm.

Trong Annales du St Sacrement có kể lại một tích sau nầy : Cách khoản mới đây chừng gần 20 năm : có một người thuộc về hội chầu

ban đêm lối ngày thứ năm tuần thánh tại nhà thờ họ Saint Etienne du Mont. Khi người ấy đi chầu Mình thánh ban đêm, vừa gặp một người anh em bạn, chẳng có lo gì về việc đạo hạnh, đã bỏ đi nhà thờ lâu năm vì cứ giữ lòng ưu cừu ghét hại kẻ khác, lại lo tìm dịp báo thù sự sỉ nhục mình phải chịu. Người kia nói cùng người trễ nãi rằng : Anh hãy đi với tôi. Người nọ rằng : Anh đi đâu ? Người kia rằng : Tôi đi nhà thờ họ St Etienne du Mont, đi chầu Mình thánh một giờ. Người trễ nãi rằng : Ối ! Anh biết tôi chẳng còn đi nhà thờ nữa. Người kia rằng : Nhơn sao không đi nữa ? — Đáp rằng : không ! không ! Anh chớ nói chuyện đi nhà thờ làm chi ! Khi ấy người trễ nãi tính đi tách ra vì sợ người kia có cù rủ, thì người sốt sắng liền tiếp nói rằng : Nè anh ! Hôm nay là ngày thứ năm tuần thánh Chúa chịu nạn, lẽ nào anh chẳng đến viếng nhà thờ một chút sao ? Nếu anh chẳng đến viếng, thì thật anh chẳng phải là người có đạo nữa. Người kia liền đáp lại rằng : Tôi không muốn đi với anh, bởi vì có khi anh sẽ nói đến việc xưng tội nữa. Tôi nói thật với anh : chẳng có lẽ nào mà tôi tha lỗi cho người đó đặng, mà tôi cũng chẳng muốn

tha. Anh cứ đi, cứ để tôi yên. Người sốt sắng rằng : Tôi xin hứa chắc với anh : tôi chẳng nói chi đến việc xưng tội, lại cũng chẳng nói chi đến cha giải tội. Song anh là bạn hữu chí thiết tôi, là người can đãm, ít nữa ngày hôm nay anh hãy làm một chút việc kẻ có đạo, thôi thì ít nữa đi đến nhà thờ để làm cho tôi vui lòng, hãy đi, nghé ! Tức thì người sốt sắng kéo tay người ấy mà lôi đến nhà thờ. Ông ấy lại nói với ông chủ phiên chầu, cho người ấy chầu phiên thứ nhứt ; đoạn nói cùng người trễ nãi rằng : Nầy đi phiên chầu thứ nhứt với tôi ; nếu anh lấy làm khó chịu thì chầu cho có mặt chừng nửa giờ.

Khi đến giờ làm lễ nhạc, ai nấy đọc kinh xong, thì họ cất phiên chầu. Người rối rắm nầy đặt mình nơi bàn quì một cách khó lòng quá. Trước thấy người ấy gần như mất trí, cứ trở bên nầy bên khác, ngó quanh quất đoạn thì ở yên lặng. Người cúi đầu xuống trên hai tay, mà chẳng day động, đoạn rút khăn mũi ra, mà lau nước mắt ròng ròng, khỏi một khắc liền vùng chổi dậy đến cùng bạn hữu mình mà nói nhỏ rằng : Tôi chẳng còn cứng cỏi nữa. Tôi muốn đi xưng tội tức thì bây giờ. Người bạn

sốt sắng kia nhìn xem người ấy mà lấy làm lạ sững sờ, chẳng tin liền nói lại rằng : có quả thật chắc không ? Có thiệt tốt vậy chăng ? Người kia rằng : Ối ! quả thật ! Đang khi tôi quì ở trước Mình thánh Chúa đang đặt ra ngoài, thì xem ra có sự gì nói với tôi rằng : mầy hãy tha lỗi cho người ta, mầy hãy đến đây, thì tao sẽ tha tội cho mầy ! Đoạn thấy trong trí tôi có vô ngần ý tưởng cùng suy xét nhiều điều. Tôi phải lo xưng tội cho kíp. Người bạn sốt sắng kia thấy vậy thì vui mầng sa nước mắt, đoạn đem anh ấy đến cùng thầy cả đang có mặt đó xin người làm phúc cho. Anh rối nầy xưng tội vừa xong, thì trở về hoá nên một người rất khiêm nhượng và rất nhơn đức. Cách bữa sau người ấy trở về làm hoà cùng kẻ nghịch với mình. Đoạn kế hai ngày sau người dọn mình mà chịu ơn trọng muà Phục sinh và trở nên người có phước mọi đàng. Thật đã nhờ sự đi chầu thánh Thể mà đặng ơn trở lại, và ở bền đỗ cho đến cùng.

Hỡi anh em ta, ta hãy đi, và hãy giục kẻ khác đi chầu Mình thánh đặt ra ngoại cách trọng thể, hoặc xem phép lành, vì nhờ đó mà ta đặng muôn ơn khôn kể xiết.

ĐOẠN XX

Về sự đi chầu kiệu Mình thánh Chúa và dọn dẹp trau giồi nhà tạm rước Chúa

TÍCH LXVII

Ta hãy siêng năng đi hầu kiệu Mình thánh Chúa và lo dọn nhà tạm quang ánh khi có thể lo đặng.

Đức ông Dauphin là cha vua Lu-y XVI ngày kia đi ngang qua đàng thành Paris thấy ở nơi xa có toán người lo cuộc kiệu Mình thánh Chúa ; tức thì Đức ông liền truyền ngừng xe lại, người lấy làm mầng vì gặp đặng dịp tỏ lòng sùng bái thờ lạy thiên Chúa ; lại dùng dịp thiên hạ đang tung hô Đức ông, mà Đức ông chẳng dám lãnh, một dạy dân sự cứ tung hô vạn tuế thiên Chúa. Bởi vậy Người liền vội vã đi bộ đến nơi cuộc kiệu, và cứ vui vẻ bằng lòng đi hầu kiệu Mình Chúa, cho đến nơi có nhà tạm nghỉ. Ở giữa đoàn lũ đông đắn người ta, ai nấy đều chăm chỉ nhắm xem Đức ông ăn ở một cách rất nhơn đức sốt sắng;

Đức ông quì gối thẳng rẵng, đến khi thầy cả giơ tỏ Mình thánh cho thiên hạ thờ lạy, thì Đức ông sấp mình sát đất một cách rất khiêm nhượng làm cho ai nấy động lòng, và thêm lửa kính tôn phép cực trọng.

Kẻ chép truyện về Đức ông thì nói rằng : Cả buổi Đức ông quì gối chầu Mình thánh, thì mọi người thấy những kẻ ở xung quanh Đức ông đều mủi lòng sa nước mắt vì mầng rỡ đặng xem thấy một đấng sẽ lên ngôi Hoàng đế có lòng nhơn đức sốt mến cách hoạ hiếm. Đức ông hạ mình xuống khiêm nhượng trước mặt Chúa trời đất, thì đã đặng nên cao cả sang trọng, ai nấy trong nước đều tung hô hơn những ngày mà Đức ông, đặng khởi hoàn. (Catéchiste en exemples)

Thấy gương rất tốt lành, ta hãy bắt chước đem lòng sốt sắng khi đi chầu kiệu Mình thánh và nên khinh chê những kẻ chưa ăn học bao lăm, khi có dịp đi kiệu, đã tỏ mình dớn giác, kiêu hãnh, vô phép tắc, cử chỉ trợn trạc, thật thấy các kẻ ấy đáng chúc cho nó phải tay công thẳng, Đ. C. T. như đã có gương trước nầy.

TÍCH LXVIII

Về gương dọn trần thiết nhà hoa trọng thể

Báo Le Courrier du Haut-Rhin có thuật lại rằng : Hồi năm 1851 đạo binh nước Pháp có lòng nhiệt thành tỏ lòng tôn kính Hội thánh lắm. Chính họ Neuf-Bisach còn nhớ rõ ràng lòng đạo đức sốt sắng của cơ binh thứ 62 dịp lễ Mình thánh Chúa năm 1851. Trong họ dọn lễ Mình thánh, năm ấy là nhờ có quan năm binh De Montenard, là kẻ rất có danh tiếng làm nhiều việc cả thể, đánh giặc bị thương nặng, vì cứu quê hương, quan ấy đã đốc sức đạo binh 62 của mình, dọn nhà tạm quang ánh rực rỡ. Tại cửa thành Bel-fôrt là nơi có đạo binh có tiếng đã dựng một bàn thờ quang ánh tốt đẹp ở trên một bệ cao đến 40 cấp, có trang điểm kết nhiều dây hoa ngũ sắc cùng lá xanh tươi rất đẹp mắt. Xung quanh chỗ nhà tạm, thì có đặt súng thần công, vi rào xung quanh đứng dựng ngay thẳng, mỗi góc súng có đặt mũ chiến, thuẫn và lưỡi lê sáng quắc, tỏ ra chào kính Chúa là vua khỏi hoàn thắng trận của

các đạo binh. Trên chỗ chính có đặt một tượng Đức Bà là đấng bàu chữa nước Pháp. Xung quanh tượng có hào quang giắc bằng lưỡi lê, có rìa sáng láng chói lói. Thật nên một nhà tạm nhứt hạng có vẻ oai nghi, sang trọng xứng ngai toà đấng làm vua ngự. Cả và dân sự đều có lòng đạo, lấy làm việc bổn phận mình phải làm, đều đua nhau lo cuộc lễ cho trọng thể hết sức. Các hàng quan văn, quan võ, các quan đoán, cùng các quan tùy tùng các sở bắt chước gương quan De Montenard mà đi hầu kiệu Mình thánh. Thiên hạ đi rất đông đắn, và lấy làm mầng rỡ, cùng hết lòng trông cậy xã hội nước Pháp sẽ đặng Thiên Chúa bảo trợ, mà chẳng phải đoán phạt hư mất vì đã hết lòng tình nguyện tỏ đức tin chán chường.

CHUNG

BIBLIOTHÈQUE NATIONALE R.F. IMPRIMÉS

MỤC LỤC

Đoạn I — Những phép lạ làm chứng Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể.

Tích 1 — Ngọn lửa kiêng sợ Mình th. Chúa 7
« 2 — Thầy cả hồ nghi lời truyền mình đọc có làm nên phép Mình thánh Chúa chăng.............. 9
« 3 — Đ. C. G. hiện hình người nơi hình bánh.................. 10
« 4 — Phép lạ ông thánh Antôn dạy con lừa quì thờ lạy Mình thánh Chúa........................ 12
« 5 — Phép lạ làm chứng Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể tại thành Paris................. 15
« 6 — Một người què chơn đặng lành đã bởi nhờ lòng tin phép Mình thánh Chúa................. 18
« 7 — Mình thánh Chúa cứu chữa khỏi động đất.............. 21

Đoạn II — Về những gương tỏ đức tin tôn kính Đ. C. G. ngự thật trong phép thánh Thể.

« 8 — Về vua thánh Lu-y........... 23
« 9 — Về ông Simon de Montfort... 24
« 10 — Về vua Henri IV............ 25

Tích 11 — Về vua Napoléon Bonaparte.. 26
« 12 — Một giáo sư phản giáo trở lại đạo công giáo 27

Đoạn III — Về những gương tôn kính phép thánh Thể.

« 13 — Về một tên lính tôn kính Mình thánh chán chường 30
« 14 — Về vua Philipphê thứ II, là vua nước Hi-pha-nho 31
« 15 — Truyện tước Bá de Géramb... 32
« 16 — Truyện vua Joseph II......... 33
« 17 — Ông Rodolpho tước bá Habsbourg 34

Đoạn IV — Về những gương các đấng có lòng tôn kính các vật liệu làm nên phép cực trọng Mình thánh.

« 18 -- Về bà thánh Radegonde....... 36
« 19 — Về vua Wenceslao 37
« 20 — Ông thánh Rémgiô 37
« 21 — Nhà dòng Clu-ny 38

Đoạn V — Gương những đấng sốt sắng yêu mến Đ.C.G. ngự thật trong phép thánh Thể.

« 22 — Quan tướng O'Connel 39
« 23 — Quan tướng Turenne nước Pháp 40
« 24 — Đức ông De Bourgogne 40

Đoạn VI — Về những gương Đ.C.T. tỏ lòng thương ta trong phép thánh Thể.

« 25 — Bà thánh Catharina de Sienna. 42

« 26 — Lời các đấng thánh ngợi khen lòng lành Chúa thương ta trong phép thánh Thể............. 44

Đoạn VII — Ta phải ước ao chịu lễ và phải dọn mình cho xứng đáng là thể nào.

« 27 — Những đấng thánh ước ao và dọn mình chịu lễ............. 48

Đoạn VIII — Muốn chịu lễ phải lo dọn xác là thể nào.

« 28 — Gương các thánh về đều ấy... 55

Đoạn IX — Ta phải cám ơn Chúa sau khi chịu lễ đoạn.

« 29 — Về ông th. Philipphê Nêri.... 57

« 30 — Về ông thánh Lu-y Gonzaga.. 58

« 31 — Về bà thánh Coletta.......... 59

« 32 — Về lời giáo huấn ông thánh Alphonsô Ligorio............ 59

Đoạn X — Những ơn lạ lùng bởi sự sốt sắng rước lễ mà ra.

« 33 — Những ơn Chúa ban cho phần linh hồn và về các đấng thánh 61

Tích 34 — Về những ơn phần xác Chúa ban cho những kẻ chịu lễ.... 66
1° Ông Pierre Renaud
2° Bà thánh Catharina de Gènes
3° Ông Satyre
4° Đức thánh pha-pha Agapito I
« 35 — Mình thánh Chúa chữa khỏi ma quỉ ám.................. 69
Đoạn XI — Những phép lạ bởi nhờ phép Mình thánh Chúa mà ra.
« 36 — Về bà thánh Clara............ 73
« 37 — Mình thánh Chúa cứu chữa một trẻ khỏi chết thiêu............ 74
Đoạn XII — Về sự năng chịu lễ
« 38 — Về những đấng siêng năng việc rước lễ.................. 77
Đoạn XIII — Về sự rước lễ thiêng liêng.
« 39 — Các đấng thánh lo việc rước lễ thiêng liêng................ 81
Đoạn XIV — Về sự chịu lễ phạm sự thánh.
« 40 — Tội phạm sự thánh khi chịu lễ là tội gớm ghiếc là thể nào 83
« 41 — Về những hình phạt Đ. C. T. phạt kẻ cả lòng phạm sự thánh 85
« 42 — Một người rước lễ phạm sự thánh bị phạt cả thể.......... 88

Tích 43 — Tích con gái chịu lễ chẳng nên 89
« 44 — Về lão Luterô................ 90
« 45 — Sự phạm sự thánh làm cho mất đức tin................ 91

Đoạn XV — Về sự chịu lễ lần đầu.

« 46 — Tổng giám mục de Quélen...... 93
« 47 — Truyện ông th. Gérard Majella 95
« 48 — Về thánh nhơn Ligorio........ 96
« 49 — Đấng chơn phước Marie des Anges........................ 99
« 50 — Về trẻ thánh Imelda.......... 100
« 51 — Gương ông thánh Aloysio.... 101
« 52 — Về ông th. Gioan Bêrêmăng.... 102
« 53 — Chơn phước Catharina Emmerich 103
« 54 — Bà thánh Véronique Guliani.. 105
« 55 — Những ơn ích rất trọng bởi chịu lễ lần đầu mà ra.......... 106
« 56 — Về ông th. Benoit Joseph Labre 107
« 57 — Truyện con trẻ Julio.......... 108
« 68 — Về Học trò chịu lễ lần đầu chẳng nên................... 111
« 59 — Con trẻ chịu lễ lần đầu phạm sự thánh bị phạt nặng nề..... 114

Đoạn XVI — Về sự chịu lễ như của ăn đi đàng.

Tích 60 — Bà thánh Juliana Falcomeri... 116
« 61 — Ông th. Guillemmô giám mục. 117
« 62 — Về ơn ích bởi rước lễ của ăn đi đàng mà ra................ 119

Đoạn XVII — Ta phải cung kính phép Mình thánh khi thầy cả đem cho kẻ liệt.

« 63 — Thói quen nước Hiphano đời xưa......................... 121

Đoạn XVIII — Ta phải siêng năng viếng Mình thánh Chúa.

« 64 — Bà tước Bá Feria — và những đấng thánh khác siêng năng viếng Mình Chúa............. 125

Đoạn XIX — Về sự chầu Mình Chúa đặt ra ngoài.

« 65 — Về tên lính siêng năng chầu Mình Chúa đặt ra ngoài....... 128
« 66 — Chầu mình Chúa đặt ra ngoài sinh nhiều ích trọng.......... 130

Đoạn XX — Về sự đi chầu kiệu Mình thánh Chúa.

« 67 — Đức ông Đauphin............. 134
« 68 — Quan năm binh De Montenard và đạo binh 62 nước Pháp.... 136

Imprimerie de Quinhon 35-9

BIBLIOTHÈQUE NATIONALE R.F. IMPRIMÉS

NHÀ-IN QUINHON CÓ BÁN

Dẫn đàng mến Chúa	0$60	– fr.	0$70
Đàng tiểu lộ	0.10	— -	0.50
Thánh giáo yếu lý diễn ca	0.25	— —	0.30
Bài giảng 12 điều tin kính	0.20	— —	0.23
Résumé de l'Histoire d'Annam	0.35	— —	0.43
Người Annam cũ ở Xiêm	0.60	— —	0.68
Sử ký nước Annam	0.30	— —	0.38
Bạn Cậu	0.30	— —	0.35
Hạnh thầy Aglibert	0.20	- —	0.23
Lịch sử Cụ Sáu	0.60	— —	0.68
Tiểu sử thánh nữ kim-thời	0.10	-- —	0.13
Hạnh ông th. G.M. Vianney	0.10	— -	0.13
Á th. G. Baotixita Bugundia	0.40	— —	0.48
Dón tắt tự tích Đ. C. Thể	0.10	— —	0.15
Hạnh ông ih. J.-B. de la Salle	0.10	— —	0.13
Hạnh ông th. Lu-y Gongiaga	0.50	— —	0.61
Hạnh ô. th. Phanxicô	0.50	— —	0.58
Đông phương du lịch	1.00	— —	1.08
Tây hành lược ký	0.30	— —	0.35
A travers l'Allemagne,	1.50	— —	1.61
Vers la France	1.00	— —	1.08
Voyage en Orient et Palestine	1.50	— —	1.61

Còn nhiều sách khác, xin hỏi Catalogue